

Podklady a prepis diskusie

IV. Diskusné fórum k CSP a CMP: Konanie na súde prvej inštancie

- Garant podujatia: **JUDr. Jana Bajánková** (predsedníčka Rady Justičnej akadémie Slovenskej republiky; predsedníčka občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky; externá členka pedagogického zboru Justičnej akadémie Slovenskej republiky)
- Moderátorka podujatia: **JUDr. Katarína Gešková, PhD.** (členka Katedry občianskeho a obchodného práva, Právnická fakulta, Trnavská univerzita v Trnave)
- Názov projektu: **Rozvoj systému špecializovaného vzdelávania sudcov a justičných zamestnancov (kód projektu ITMS2014+: 314021M248)**

Hlavní účastníci diskusného panelu:

- **JUDr. Jana Baricová** (externá členka pedagogického zboru Justičnej akadémie Slovenskej republiky; sudkyňa Ústavného súdu Slovenskej republiky)
- **JUDr. Ladislav Duditš** (externý člen pedagogického zboru Justičnej akadémie Slovenskej republiky; predseda senátu, občianskoprávne kolégium, Krajský súd v Košiciach)
- **JUDr. Míriam Imrich Breznoščáková, PhD.** (externá členka pedagogického zboru Justičnej akadémie Slovenskej republiky; Notárska komora Slovenskej republiky)
- **JUDr. Soňa Mesiarkinová** (externá členka pedagogického zboru Justičnej akadémie Slovenskej republiky; predsedníčka senátu, občianskoprávne kolégium, Najvyšší súd Slovenskej republiky)
- **JUDr. Róbert Šorl, PhD.** (externý člen pedagogického zboru Justičnej akadémie Slovenskej republiky; predseda Okresného súdu v Prievidzi)
- **JUDr. Marek Tomašovič** (prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Bratislava)
- **JUDr. Oľga Trnková** (predsedníčka senátu, občianskoprávne kolégium, Najvyšší súd Slovenskej republiky)
- **JUDr. Jozef Zámožík, PhD.** (člen Katedry občianskeho a obchodného práva, Právnická fakulta, Trnavská univerzita v Trnave)

Prílohou tejto zápisnice je aj materiál, predložený účastníkom podujatia.

Otázka č. 1.: žalobné právo - otázka aplikácie § 137 písm. d) C.s.p.	2
Otázka č. 2: doručovanie výzvy podľa § 273 písmeno a) C.s.p. a týka sa vzťahu ku konfliktu doručovania do dátovej schránky verzus doručovanie doručujúcim orgánom.....	8
Otázka č. 3: Odročovanie pojednávania:.....	9
Otázka č. 5: interpretácia § 357 písm. e.) CSP.....	11
Otázka č. 6 – dodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP – neuvedenie predbežného právneho posúdenia a preskúmanie tejto povinnosti v odvolacom konaní.....	13
Otázka č. 7: preskúmanie vád rozhodnutia súdu 1. inštancie v odvolacom konaní, ak ich strana mohla namietať už v konaní na súde 1. inštancie, ale neurobila tak.....	16
Otázka č. 8: Posúdenie 4 situácií, či ide o naplnenie odvolacích dôvodov.	17
Otázka č. 9: Rozhodovanie o odvolaní proti rozhodnutiu sudcu 1. inštancie, ktorý rozhodoval o sťažnosti; je nepochybné, že odvolanie nie je prípustné.	19
Otázka č. 10: Kedy nadobúda právoplatnosť uznesenie, ktoré nie je písomne vyhotovené?.....	21
Otázka č. 11: Zmena strany sporu po vyhlásení rozsudku súdu 1. inštancie.....	22
Otázka č. 12: Späťvzatie žaloby po rozhodnutí odvolacieho súdu.....	24
Otázka č.13 odvolanie v dedičskom konaní.....	24
Dodatočné otázky.....	27
Príloha: Podklady na diskusné fórum k C.s.p., C.m.p. IV, 19. 11. 2018.....	30

Vítame Vás na v poradí 4. diskusnom fóre k novým procesným predpisom. Pre tých, ktorí tu ešte neboli mi dovoľte pár slov k formátu podujatia formát podujatia. Ide o diskusný nie prednáškový formát, to znamená, že očakávame viac otázok a odpovedí z oboch strán. Očakávame interakciu v otázkach a odpovediach dostali ste spracovaný materiál, ktorý sumarizuje určité otázky, ktoré my vnímame ako problematické a tie, ktoré sme dostali avizované zo strany súdov sa budeme snažiť dnes prebrať. Predložený materiál bol pripravený JUDr. Geškovou z trnavskej fakulty, ktorá bude moderátorkou dnešného podujatia.

Predstavenie panelistov.

Jednotlivé otázky:

Otázka č. 1.: žalobné právo - otázka aplikácie § 137 písm. d) C.s.p.

- Písmeno d) v podstate modifikovalo žalobné právo tak, že pomenovalo žaloby o určenie právnych skutočností, ktoré sú podľa tohto písmena prípustné len v prípade, ak to vyplýva z osobitného predpisu a teda jedným z tých zámerov bolo eliminovať tieto žaloby, resp. podstatne obmedziť len na prípady, keď neplatnosť sa možno dovoľávať len prostredníctvom súdneho rozhodnutia, a keď nepostačí hmotnoprávne dovolanie sa neplatnosti. V zásade, otázka bola položená či civilný sporový poriadok obmedzil jeden z **nárokov podielového spoluvlastníka nehnuteľnosti v prípade porušenia jeho predkupného práva, alebo či § 40a Občianskeho zákonníka predstavuje osobitný predpis, ktorý pripúšťa takéto podanie žaloby o neplatnosti právneho úkonu**, ktorým bolo porušené predkupné právo. Otázku môžeme zovšeobecniť tak, či § 40a OZ predstavuje osobitný právny predpis, ktorý umožňuje ako neplatný žalovať taký právny úkon, ktorý je neplatný relatívne.

- Ja osobne by som s tým nesúhlasil. Podľa môjho názoru v hmotnom práve existujú dva typy relatívne neplatných právnych úkonov. Vo všeobecnosti platí, že relatívnej neplatnosti sa stačí domôcť námietskou, ktorá je hmotnoprávnym úkonom a nie je ju potrebné spájať so žalobou, tzn. ten právny úkon sa stane neplatným už na základe námietky. A potom sú určité osobitné relatívne právne úkony, ktoré treba spojiť so žalobou, ako napr. výpoveď z pracovného pomeru. Táto situácia je iba v týchto druhých prípadoch – ten osobitný predpis je taký, ktorý umožňuje žalovať neplatnosť iba pokiaľ z hmotného práva vyplýva, že žaloba je potrebná ako predpoklad neplatnosti.

- Diskusia a zhoda.

- Áno, ale pokiaľ ide o tie nehnuteľnosti a prevod nehnuteľnosti, stále prekáža jedna vec, že aj pri relatívnej neplatnosti, tak aj keby sa teda niekto dovolal neplatnosti mimo žaloby, tak sa to v katastri neodstráni a stále prichádza do úvahy žaloba o určenie vlastníckeho práva. Jednoducho strana žaluje o určenie vlastníckeho práva, pretože sa dovolala relatívnej neplatnosti vtedy a vtedy. Keďže sa na katastri nič neudialo, tak strana tvrdí, že má naliehavý právny záujem. Preto mne, pokiaľ ide o tieto scudzovacie žaloby, čo sa týka tých nehnuteľností a podobných zmlúv, prekáža to, že tu je naozaj možné žalovať o určenie vlastníckeho práva. A to nehovorím o prípadnej neplatnosti záložných zmlúv a pod. Ja sa stotožňujem s tým, čo tu odznelo, že jednoducho je iná možnosť, je priamo možno žalovať určenie vlastníckeho práva a že tu sa mi žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu nepáčia. Pôvodný spoluvlastník je stále tým spoluvlastníkom, pretože tam by mal naliehavý právny záujem, pretože on nemá inú možnosť, nevie na koho sa má obrátiť napríklad pri uplatnení predkupného práva v iných skutočnostiach. Ja si viem predstaviť, že by úplne v pohode prešla žaloba o určenie, že ten pôvodný spoluvlastník

je tým spoluvlastníkom tak, ako bol aj pred tým scudzovacím úkonom. A v hmote sa to umožní, ale potom v procese povieme, že nemôžeš? Síce som sa aktuálne na túto tému nepripravovala, ale pokiaľ si spomínam, judikatúra v minulosti bola taká, že bol problém, či žaloba akoby nahrádzala to uplatnenie tej relatívnej neplatnosti a teda napr. či nejde o predčasne podanú žalobu, lebo sa strana vlastne neobrátila na protistranu a pred podaním žaloby sa nepokúšala vyriešiť to mimosúdne. Myslím, že aj také závery boli, že už táto žaloba nahrádza dovolanie sa námietkou podľa OZ a takisto naliehavý právny záujem ako má na prípadné žaloby o neplatnosť, bude mať aj na žalobu o určenie. Strana má rôzne nároky a akékoľvek iné žaloby o iných nárokov z toho neplatného prevodu tam budú. A pri nich sa bude riešiť neplatnosť právneho úkonu ako otázka predbežná. Pri takýchto žalobách však nie sme v písmene d), ale v c) alebo a).

- ak sa môžem ozvať ako začínajúca sudkyňa; keď mi prišla na stôl prvá žaloba o určenie neplatnosti zmluvy, ktorou sa prevádzala nehnuteľnosť, bola som prekvapená, prečo nežalujú určenie vlastníctva a volala som dokonca na kataster, že prečo oni vlastne akceptujú a dostala som odpoveď, že je to dlhoročná súdna prax a všeobecne sa to akceptuje, pokiaľ tam teda naozaj nie je nejaká zmena v osobe zapísaného vlastníka. Ak je viacej týchto okolností napr. aj manželia alebo teda bývalí manželia pred vyporiadaním BSM, tak som sa s touto praxou nestotožňovala. Ale zdá sa mi extrémna poloha opačná, že teraz každú žalobu o určenie neplatnosti okrem žalôb výslovne spomenutých v hmotnom práve, budeme považovať za nesprávne podanú, aj keď hmotné právo hovorí, že môže relatívnu neplatnosť namietat' s následkom neplatnosti tohto úkonu.

- Možno dôvod doterajšej praxe katastra a tých žalôb je aj v staršej praxi určovania poplatkov, keď poplatky pre žaloby o určenie boli nie podľa hodnoty nehnuteľnosti neplatnosti zmlúv, ale za nejaký štandardný poplatok teraz je to vlastne rovnocenné.

- Trochu sme sa dotkli témy, či je možné preformulovať výrok tak, že keď žalobca žiada určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, v zásade vieme, o čo mu ide, že chce dosiahnuť nejaký súlad iný zápis v katastri nehnuteľnosti, tak či môžeme vo výroku určiť vlastnícke právo, a ak áno, za akých podmienok, alebo nie. A teda či jednoducho tieto žaloby odmietat' alebo ich zamietat', čo s nimi?

- Ja sa tu možno budem opakovať, že ono to asi potom by bolo potrebné naozaj v úzkej súčinnosti so stranami, lebo tak, ako som minule povedala, stále môže byť, že môže byť úspešný v žalobe o neplatnosť právneho úkonu, pokiaľ bude tvrdiť, že došlo k porušeniu predkupného práva a nebudeme nič iné skúmať a však už nemusí byť pravda to, keby on začal tvrdiť, že je vlastníkom, pretože tam naozaj mohlo dôjsť k nejakým iným skutočnostiam či už vydržaniu alebo niečomu inému. Preto v jednej žalobe by mohol byť úspešný, v druhej úspešný byť nemusí. Pri preformulovaní návrhu by som bola veľmi opatrná a naozaj potom s účastníkmi konania uzrejmíť, čo chcú dosiahnuť, hoci z hľadiska teraz veľmi modernej proklamovanej zásady materiálneho vedenia sporov je prípustné, pokiaľ súd vidí, že skutočným obsahom zle naformulovaného petitu je určenie práva, hoci ten je naformulovaný na určenie právnej skutočnosti a nepodarí sa to odstrániť výzvou, tak by súd mohol petit preformulovať a v tomto rozsahu nebyť petitom viazaný

- je to moderný prístup, štrasburský súd to niekedy urobí, že keď proste účastník netrafí ten správny paragraf, tak proste môže upraviť petit. Urobil to niekoľkokrát aj ústavný súd. Proste nie je to cesta, ktorá by nemohla byť použitá.

- No a čo sa týka toho zamietnutia alebo odmietnutia, pokiaľ je naozaj situácia, že je neprípustná žaloba na určenie právnej skutočnosti, tak bude zrejme nastupovať nejaká výzva na odstránenie nedostatkov a zrejme tá výzva nebude splnená. Potom by skôr prichádzalo do úvahy odmietnutie, pretože žaloby by sa nemali zamietat' vtedy, keď je to vyslovene len procesný problém, pokiaľ súd nevyhodnocuje skutkový a právny stav, tak je to skôr na odmietnutie.
- Judikatúra už dávnejšie načrtla myšlienku, že ak obsahové znenie žaloby je v zjavnom rozpore s petиторným výrokom, ktorý sa v žalobe navrhuje, tak sa to považuje za vadu podania a musíme ju odstraňovať postupom teda § 129 C.s.p., predtým § 43 O.s.p., čiže vyzvať na odstránenie, povedať, že je rozporuplné, pretože obsahovo to smeruje k napr. v tomto prípade konkrétne k určaniu vlastníckeho práva, ale vyslovene sa tu žiada rozsudochý výrok o určenie neplatnosti. Týmto smerom asi aj tá skôr spomenutá myšlienka kolegu, vychádzajúc z toho, že minule, keď sme uzatvárali blok, tak sme sa v podstate lúčili s myšlienkou, že zrejme naše pôvodné nazeranie na viazanosť žalobným petitom musí byť trochu modifikované. Už v minulosti sa postavili základy toho, že súd nie je otrocky viazaný tým, ako je naformulovaný petit, tzn., že má možnosť tam robiť určité zásahy tak, aby bol v súlade s hmotným právom, aby bol vykonateľný rozsudok. Je jedno historické rozhodnutie najvyššieho súdu a v tom duchu sa pomaly rozvíjalo, tak týmto smerom by sa asi prax a výklad bude uberať.
- Ja by som len chcela poukázať, že aj samotný § 137 vymedzuje obsah žaloby, takže súd je skutočne viazaný obsahom žaloby a nie formalisticky len tým žalobným návrhom. Preto sa aj ja prikláňam k tomu, ak z obsahu žaloby môžeme vyvodit', že čoho sa domáha, tak nemôžeme striktné povedať, že ten žalobný návrh je takýto a zamietat', ale skutočne musíme ísť do odstraňovania a v takom prípade teda odmietat' a odstraňovať v zmysle § 129.
- Dodala by som, že ten sudca, keď by odstraňoval takýto nedostatok, tak robí veľmi jemnú chirurgickú prácu, pretože tam narážame na rovnosť strán v konaní. Pozor na to, že nemáme robiť nadprácu, takže to je naozaj veľmi citlivá otázka v tomto smere, keďže sa problém dotýka hmotného práva. Sudcovia aj advokáti sa sťažujú, že keď je na jednej strane advokát a na 2. strane nie je zastúpenie advokátom, tak majú sudcovia tendenciu nadfízať tej 2. strane a vychyľovať rovnosť strán, ktorá v tom sporovom opakujem sporovom konaní je jednou z hlavných zásad. Takže radím veľmi opatrne
- Navyše, v rámci žalôb o určenie právnych skutočnosti treba viac pracovať aj s predbežným právnym posúdením. V podstate nie je nevyhnutné žalobu dávať aj na repliku a dupliku, § 167 umožňuje hneď po vyjadrení dať buď predbežné prejednanie sporu alebo pojednávanie a tam v rámci predbežného právneho posúdenia myslím si, že súd môže povedať, že predbežne vidí túto žalobu ako procesne neprípustnú, takže v tomto smere prosím o diskusiu, pretože si myslím, že bolo by zbytočné, aby sudca viedol konanie, ktoré v zásade nemá koniec koncov význam už len z procesných dôvodov. Tak si myslím, že mal by povedať strane, že to vidí ako procesne neprípustné. Na to práve predbežné právne posúdenie ja.
- Otázne je, čo naozaj v prípade, ak žiaden osobitný predpis neurčuje, že je možné podať žalobu o určenie právnej skutočnosti a ani na základe výzvy na odstránenie väd túto neodstráni. Mne to osobne vychádza tak, že ak je to procesný predpoklad, tak následok má byť odmietnutie a potom aj nejaké predbežné prejednanie sporu mi príde už nad rámec, zbytočne vznikajú trovy. Podobne, ak nie je splnená nejaká podmienka tak v zásade platí, ak je tam nejaká vada konania, tak vyzvem stranu na odstránenie. Ak vadu neodstráni, tak nemôžem pokračovať v konaní

a žalobu odmietam bez toho, aby som vôbec druhej strane niečo posielal.

- Vo vzťahu k tomu či odmietat', zamietat' ako aj k naliehavému právnomu záujmu, ktorý tu bol naznačený, v podstate odpoveď na to viac-menej išla do neurčita, ale napr. v komentári sa uvádza, že aj napr. naliehavý právny záujem sa vlastne skúma vo veci samej a výsledkom, ak nie je preukázaný, je zamietnutie žaloby. V komentári je naznačený názor komentátora, že je to tak isto procesná podmienka a je aj jedno či niekoľko rozhodnutí Najvyššieho súdu, kde v prípade, ak tento naliehavý záujem priamo zo žaloby nevyplýva ani na výzvu na odstránenie nebol odstránený tak, že by sa takáto žaloba mala odmietat'. Nie je to ustálené, len otázka znie, že podobne ako je to pri 137 písm. d), kde sa vyžaduje, že žaloba musí vyplývať z osobitného právneho predpisu, tak aj ten naliehavý právny záujem vyplýva zo špeciálneho predpisu. Takže je otázne, či nejaký posun v tejto oblasti nastal alebo či sa držíme toho, čo je viac-menej ustálené, že naliehavý právny záujem skúmame až vo veci samej.

- Ja by som ešte najskôr veľmi stručne k žalobe o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy. Ona sa v podstate dá ľahko preformulovať, že súd určuje, že pohľadávka nie je zabezpečená dohodou o zrážkach zo mzdy. K naliehavému právnomu záujmu - tam nová právna úprava hlavne robí problém v tom, že súd môže aj bez návrhu vykonať dôkazy, že sú splnené procesné podmienky. Takže, pokiaľ nechápeme ten naliehavý právny záujem ako procesnú podmienku, podľa novej právnej úpravy vlastne súd má zviazané ruky vykonať dôkazy, či je alebo nie NPZ. Vždy bolo pertraktované, že právny záujem sa skúma *ex offio*, tak ja som tam naznačil ako jeden zo zásadných problémov.

- Ja som nikdy nerozumel, ako môžu právnici povedať niečo také, že právny záujem je uvedený v procesnom predpise, ale nie je to procesná podmienka. To je zbytočne prekomplikované.

- Mala by som tiež poznámku k resumé, ku ktorému sa už zrejme schyľujeme, že ak si pozriete ustanovenie § 137, tak v uvádzacej vete je slovo najmä. Preto, pokiaľ ide o to písmenko d), keď sa nám právna skutočnosť odvoláva na určitý osobitný predpis, tak tam treba veľmi opatrne zvažovať v prípade, že taký osobitný predpis nemáme. Ale keď dospejeme k záveru, že strana sporu si uplatnila nárok, ktorý ešte zákonodarcu nepostihol a nemá možnosť inak si uplatniť svoje právo, len cez súdnu žalobu, tak nemôže byť jej na škodu, že je tu medzera, aby sme sa nedopustili *denegatio iustitiae*. Práve to slovo najmä nám umožní, aby sme preskúmali aj také osobitosti žalôb a nárokov, ktoré tam nie sú upravené. Preto je potrebné pozerat' na to aj z tohto pohľadu.

- Pokiaľ ide o odmietnutie/zamietnutie. My si vlastne uvedomujeme, že zamietnutie je taký ten štandard, sme na to všetci zvyknutí, ale aj v komentári bolo naznačené, že sú rozhodnutia na úrovni Najvyššieho súdu (2 Obo 10/2009, 2 Obo 11/2009), kde sa povedalo, že ide o procesnú podmienku, a teda, že je na naznačená alternatíva, že odmietat', keďže naozaj to je procesná záležitosť alebo vlastne procesná podmienka. Teda nie je táto diskusia samoúčelná.

- Navyše, okamžitá aplikabilita procesného poriadku je síce daná, ale nikto nemôže utrpieť na tom, že súd trvá dlho, takže jednoducho tam zrejme treba narábať ešte s tými právami, ktoré v čase, keď podal žalobu mal a nemožno mu zrazu povedať bez ďalšieho už to zákon neumožňuje, tak vám to zamietame. To by sme asi porušili jeho ústavné právo tak, že tým smerom asi nie.

- Diskusia o rôznej praxi na jednotlivých krajských súdoch vo vzťahu k určovacím žalobám podaným podľa OSP, v prípade, ak by nespĺnili podmienku podľa písmena d).

- Predbežné zhrnutie, že už nie je možné domáhať sa porušenia predkupného práva žalovaním neplatnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy, ale je potrebné domáhať sa určenia vlastníckeho práva.
- Podobne môžeme rozobrať aj **iné typy právnych úkonov** napr. keď sa nemôže žalovať neplatnosť záložnej zmluvy, neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy, sprostredkovateľskej zmluvy. Čo mám žalovať, že záložné právo neexistuje, nevzniklo alebo sprostredkovateľský vzťah neexistuje alebo vzťah zo sprostredkovateľskej zmluvy medzi realitkou a klientom neexistuje? Ako vlastne správne žalovať, ak nie o neplatnosť o určenie neplatnosti právnych úkonov?
- Ak môžem, ja si myslím, že aj podľa starého predpisu sa veľmi veľa určovacích žalôb dalo premeniť buď na nejakú žalobu na plnenie. Väčšinou majú strany tendenciu takpovediac aj ten naliehavý právny záujem odôvodňovať spôsobom, že ja chcem vedieť, ako to je. To ale nie je naliehavý právny záujem, lebo väčšinou sa to dá riešiť naozaj nejakým spôsobom, žalobou na plnenie, pri záložných právach napríklad domáhať sa povedzme aj povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva respektíve nevykonávať záložné právo, čo je žaloba o plnenie, na ktorej nemusí preukazovať žiaden právny záujem. V podstate povinnosti zdržať sa výkonu nejakého práva vyplývajú zo samotnej podstaty právneho poriadku, keď nemám nejaké právo tak ho nemôžem vykonávať. Tam nepotrebujem vyslovenú normu, ktorá by hovorila, že záložný veriteľ je povinný zdržať sa výkonu záložného práva, to vyplýva už zo samotnej podstaty veci. Preto si neviem predstaviť, prečo by sa niekto domáhal vo všeobecnosti určenia povedzme neplatnosť sprostredkovateľskej zmluvy.
- Ja vychádzam vlastne z jedného rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, tam podstate išlo o to, že bola tam nejaká zmluva obdobná sprostredkovateľskej a kde tá realitná kancelária vyzvala na zaplatenie provízie, avšak strana mala za to, že je to zmluva neplatná lebo bola uzatvorená v omyle. Vyzvala hmotnoprávne, ale protistrana nie a nie ho zažalovať, tak tá strana naozaj chcela mať jasno v tom, či má alebo nemá plniť. Mala za to, že nemá plniť a nechcela čakať na žalobu a tam vlastne Ústavný súd povedal, že žaloba o určenie platnosti zmluvy tu plní požadovanú preventívnu funkciu rozhodnutie o nej je objektívne spôsobilé eliminovať neisté právne postavenie žalobcu a predísť prípadným budúcim sporom a že teda súdy všeobecné veľmi striktne vyložili otázku naliehavého právneho záujmu, ak ju nepripustili. Do úvahy by prichádzala napr. žaloba o určenie, že nárok na províziu nie je daný, čo je typicky aj pripustené zákonom, že teda právo tu nie je. V takomto prípade by som uznal, že právny záujem existuje, keď je tam nejaká situácia aktuálneho ohrozenia toho postavenia žalovaného a v tomto prípade tam hrozia nejaké kroky povedzme zo strany realitky, ktorým týmto predídem.
- Ale viem to zmeniť na určenie, že tu nie je nárok na províziu, lebo koniec koncov tá žaloba o určenie neplatnosti zmluvy je potom svojim premetom omnoho širšia, než to o, čo mi ide – mne ide reálne len o to, či má nárok na províziu alebo nemá. Nie o to, či zmluva ako celok je neplatná, čiže takýmto spôsobom dokážeme vo veľa prípadoch eliminovať tieto problematické body určenie neplatnosti právnych úkonov.
- Prikláňam sa k tomuto názoru a presne to je účel § 137, proste odstrániť zbytočné žaloby, ktoré naozaj len deklarovali niečo. Okrem toho, tu asi ťažko my môžeme vychádzať z českých ústavných rozhodnutí, ktoré má teda stále OSŘ a pod.
- Keď sa na to pozrieme historicky, tak neviem, kedy prišla paradigma, že sme sa domáhali strašne vo veľa prípadoch určenia. Keby sme si prelistovali napríklad ešte zbierku do takých 50.

rokov, tak tam ešte trebárs určovacie žaloby vo veľa prípadoch neboli takto vypuklo používané a skôr sa namiesto toho hľadal vždy spôsob ako žalovať o plnenie. Poviem typický príklad, odporovacia žaloba dnes v našom ponímaní je určovačka *par excellence*. Do 50. rokov a v podstate ešte aj následne však bola ponímaná ako žaloba o plnenie, kde predmetom plnenia bolo buď povinnosť platiť to, čo tým odporovaným úkonom ušlo alebo minimálne povinnosť trpieť napr. na nejaký predmet exekúciu. Keď si zoberiete tak takýchto prípadov naozaj nájdeme strašne veľa a my sme napríklad úplne zabudli na to, že existuje aj žaloba presne o povinnosť zdržať sa niečoho a trpieť niečo a to vo veľa prípadoch nahradí tú deklaráciu práva, lebo *de facto* je to *actus contrarius* k žalobe o to, keby sa tá protistrana domáhala od nás plnenia niečoho. Jednoducho my sa budeme domáhať toho, že povinná je trpieť existujúci stav, prípadne naopak nevykonávanie toho oprávnenia

- Diskusia ohľadom toho, čo je právna skutočnosť a čo nie je, je podľa mňa trochu komplikovanejšia. Aj literatúra v tomto smere dlho hovorila napr. že žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu sú v skutočnosti žalobami o určenie práva. To hovorí ešte komentár k OSP z roku 50, čiže je to ešte rozhodnutie, som to minule spomínal 1 Cdo 186 alebo 187/2016, ktoré výslovne hovorí, že žaloby určovacie podľa § 80 písm. c) bývalého OSP boli žaloby o určenie neplatnosti právnych úkonov napr. čiže tá otázka sa možno nastolila zbytočne. Ale plne súhlasím s úvahou, že je potrebné obmedziť určovacie žaloby, ale advokáti by mali naozaj hľadať cesty, ako nahradiť tie žaloby nejakými žalobami o plnenie.

- Ja by som ešte k tomu Ústavnému súdu k rozhodnutiu ústavného českého súdu, ktorý spomenula JUDr. Gešková, tam je veľmi zaujímavé to, ako český Ústavný súd chápal naliehavý právny záujem. To bola situácia, že niekto sa ocitol v záväzkovom vzťahu možno ako dlžník s tým, že veriteľ ho nežaluje. Takých prípadov môže byť veľa. Má ten dlžník naliehavý právny záujem žalovať veriteľa, že on nie je dlžník? Doteraz to nebolo takto chápané, že toto je daný naliehavý právny záujem a tamto Ústavný súd prehodnotil opačne, ak si to zoberiete do dôsledkov, môže to nastať vždy proste veriteľ ma nežaluje – môžem žalovať jeho, že nie som dlžný?

- Naliehavý právny záujem otázka individuálna, čiže to by ste museli poznať tie individuálne pomery, keď sa vrátíme k staršej judikatúre tak bolo v staršej judikatúre napr. povedané, že naliehavý právny záujem na určení je tu daný vtedy, ak zo správania protistrany je zrejmé, že neakceptuje ten existujúci právny vzťah, čiže to *an sich* nie je vylúčené len preto, že ma nežaluje. Nie je vylúčené, pretože on môže robiť iné veci o napríklad môže povedzme skúšať započítať pohľadávku nejakým spôsobom, robiť iné kroky voči iným osobám, aby povedzme tento nárok nejakým spôsobom pre seba využil ale mňa žalovať nebude z nejakého dôvodu. Pokiaľ sú takéto okolnosti, naliehavý právny záujem nie je možné vylúčiť apriórne, ale iste vždycky je to otázka posudzovania individuálnych okolností prípadu, že je v individuálnej veci tá právna neistota a je ohrozenie nejakým spôsobom toho postavenia. Ja len rýchlo: nenúka sa práve preto žaloba o zdržanie sa?

- Možno sa situácia so zmenou v tom OSP a CSP dramatizuje. Pre mňa to je žaloba určuje sa, že kúpna zmluva je neplatná od začiatku proste aj za CSP a OSP podľa mňa na nej nebol naliehavý právny záujem. Jednoducho som to povedal žalobcovi, že na nej nevidím naliehavý právny záujem, žalujte určenie, že niekto vlastníkom je. Postupoval som rovnako podľa OSP aj podľa CSP a vždy si to každý zmenil a proste bolo to vyriešené tá zmena sa podľa mňa príliš dramatizuje

- Ak môžeme doriešiť ešte odstraňovanie väd žaloby resp. zmenu žaloby, keďže je to podstatný rozdiel vzhľadom na plynutie času. Ak mám teda žalobu o určenie neplatnosti nejakej zmluvy, je to teda vada žaloby, lebo je tam vnútorný obsahový rozpor medzi tým, čo uvádzam ako skutkové tvrdenia plus formulácia petitu, čiže je to vada žaloby, ktorú odstraňujem. Zrejme teda musím vo výzve povedať, čo ma žalovať, lebo mi to hovorí aj procesný poriadok. Je jedno, či má alebo nemá zástupcu, odstraňuje vady žaloby. Ja mu teda potom aj poviem, že máš teda žalovať to, čo je prípustné podľa procesného poriadku alebo teda vyzývam na zmenu žaloby samozrejme s rizikom keď teda máš dávať žalobu na plnenie plynie ti tam čas, takže ja osobne by som sa prikláňala k tomu, pamätám si totiž judikát a rozhodnutie Ústavného súdu pri neplatnosti dražby tam to bolo také vypuklé, lebo bola lehota na podanie žaloby krátka, čiže tam Ústavný súd dodal, že súd ho mal poučiť, že mal žalovať neplatnosť dražby a nie nejaké nezmyselné veci, čiže ja si myslím, že aj tu by bolo potrebné teda aj v tej výzve povedať, čo ma žalovať, lebo to je proces. Ak sme teda uzatvorili, že naliehavý právny záujem je podmienka konania a teda máme zastavovať konanie. Ja plne chápem, prečo sa judikovalo, že to nie je podmienka konania a, že teda od stola na prvú, ako mi príde spis, sudca zastaví konanie lebo nie je daný naliehavý právny záujem keďže nie je splnená podmienka konania a zastavujem konanie, lebo často tá otázka, či je daný alebo nie je daný záujem je zložitejšia a vlastne až z prejednávania veci sa ukáže, či je alebo nie je. Ja teda súhlasím s doktorom Šorlom v tom, že ten § 137 sa príliš glorifikuje alebo robí sa démonicky myslím si, že prevažnú časť problémov vyriešime tým, že jednoducho bývalé neplatnosti žaloby o určenie neplatnosti kúpnych alebo scudzovacích zmlúv sa nahradia určovacími žalobami o určenie vlastníckeho práva, prípadne o určenie, že záložné právo neexistuje, respektive, že 1 z účastníkov toho zmluvného vzťahu to právo nemá. Všetko to máme pokryté § 137 a nevyklúčujem, že ďalšia časť takýchto žalôb sa pretransformuje práve do toho áčka v podobe zdržania sa určitého výkonu práva vyplývajúce z takejto zmluvy.
- Na otázku, pokiaľ je vnútorný rozpor obsahový medzi žalobou a petitom – vždy to bola vada žaloby a tú treba odstraňovať. Pokúsiť sa o odstránenie, pokiaľ nepôjde o takýto stav a jednoznačne budeme vedieť, že žaluje to nesprávne a bude tam zastúpenie advokátom a nepôjde o ochranu slabšej strany, tak v tomto prípade je to sporový poriadok, ani predtým sme nepoučovali široko a mali sme povinnosť vychádzať z toho, čo bolo dané.
- Ostatne otázka, či pre nedostatku naliehavého právneho záujmu zas odmietat' podanie alebo zamietat' žalobu – Aj doposiaľ platí, že pokiaľ zamietnete určitú žalobu, tak sa skúma, či ide o *res iudicata* alebo nie a v tomto prípade sa nič nezmenilo na tom, že nejde o *res iudicata* a pokiaľ by sa aj zamietla, čo z môjho pohľadu by sa asi zamietat' malo, pretože vyplýva z vecného teda z hmotného práva, tak v tom prípade nie je tam daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci.
- Poďakovanie za diskusiu.

Otázka č. 2: doručovanie výzvy podľa § 273 písmeno a) C.s.p. a týka sa vzťahu ku konfliktu doručovania do dátovej schránky verzus doručovanie doručujúcim orgánom.

Okresný súd sa pýta, či je možné považovať za účinné doručenie strane alebo zástupcovi prostredníctvom doručujúceho orgánu pokiaľ boli splnené podmienky na to, aby súd doručoval do dátovej schránky ten popis otázky bol veľmi podrobný a nastolil aj navrhované riešenie. Predkladateľ vníma § 105 a nasledujúce nielen ako určenie spôsobu doručovania, ale aj určenie záväzného poradia, ako má súd doručovať. Teda, doručovanie do dátovej schránky má vždy

predchádzať doručovaniu doručujúcim orgánom a aj pomocou judikatúry českého Najvyššieho súdu prijíma záver, že pokiaľ súd mal doručovať do dátovej schránky avšak doručoval doručujúcim orgánom a táto strana skutočne tu písomnosť prevzala, je potrebné vnímať to doručenie materiálne a teda považovať to za doručenie okrem prípadu, ak by sa malo doručiť fikciou. V tomto prípade fikcia nie je prípustná, ale reálne doručenie doručujúcim orgánom, aj keď sa malo doručovať do dátovej schránky by sa akceptovať malo.

- Pripomenutie § 105 ods. 3, podľa ktorého, ak nemožno doručiť písomnosť podľa ods. 1 a 2, súd doručuje prostredníctvom doručujúceho orgánu, tzn. tá hierarchia je jasná. Dátová schránka predchádza doručovaním prostredníctvom doručujúceho orgánu.

- Ja osobne sa s tým postupom stotožňujem. Fikcia samozrejme nie je namieste, ale pokiaľ skutočne prevezme to písomnosť, tak v zásade problém by nemal byť. Treba naozaj tie úkony vnímať materiálne, neviem, či má niekto také skúsenosti alebo prípadne iný názor.

- Myslím si, že tieto veci sa dejú ešte aj teraz na dennom poriadku, pretože nedoručujú sa rozhodnutia Najvyššieho súdu do dátovej schránky v prevažnej miere, pretože stále my ich vyhotovujeme v printovej podobe, takže ten problém tu je reálny.

- V zásade je to bežný problém, pretože vidíme, že napríklad aj rozsudky doručené v decembri minulého roka, kedy už všetky právnické osoby a určite advokátke kancelárie s.r.o. mali schránky, sú bežne doručované na listovú doručenkú, ale aspoň teda pokiaľ môžem povedať za náš senát, tak sme to nikdy ako zásadný problém nevideli, pokiaľ to bolo reálne prevzaté. Nevylučujem, že niekto iný to vracal alebo doručoval to iným spôsobom, ale pokiaľ to bolo reálne prevzaté, tak sme to nikdy neriešili, hoci je pravda, že v našom CSP chýba napr. ustanovenie, ktoré je práve pomerne racionálne, ktoré by ustanovovalo takú úplne triviálnu vec, že pokiaľ sa teda písomnosť dostane naozaj do rúk adresáta fyzicky, tak by to malo hojiť vady doručovania. Ide pritom o štandardné ustanovenie, v Nemecku to majú v CSP, majú to napríklad aj v Rakúskom OSP, jednoducho pokiaľ sa fyzicky dostal k písomnosti, tak vada doručovania je zhojená. Ono sa to pragmaticky zrejme takto vníma bežne, ale vyslovene normatívny základ pre takéto riešenie chýba, čiže nie je možné podľa mňa akože úplne stopercentne vylúčiť možnosť, že naozaj niekto by povedal, že pokiaľ nie je dodržané záväzné poradie, tak to doručenie je neúčinné.

- Diskusia a všeobecný súhlas

- Poďakovanie a zhrnutie, že ak sa doručuje doručujúcim orgánom a skutočne došlo k prevzatíu, môžeme to vnímať ako riadne doručenie. Fikcia neprichádza do úvahy, ak má osoba zriadenú dátovú schránku.

Otázka č. 3: Odročovanie pojednávania:

- Modelovali sme tri konkrétne prípady.

Prvá situácia je, že na konkrétny deň bolo nariadené pojednávanie predvolanie bolo riadne doručené zástupcom oboch strán mesiac pred pojednávaním v deň pred pojednávaním poobede zaslal právny zástupca žalobcu súdu návrh na odročenie z dôvodu, že klientka mu odvolala plnú moc a že si zvolila iného zástupcu a toto nebolo však preukázané súd sa o tejto skutočnosti dozvie až v deň pojednávania zhruba pol hodinu pred pojednávaním.

Ako postupovať v takomto prípade? Je to dôvod na odročenie alebo nie?

- Deň pred pojednávaním prišiel za mnou advokát že mu klient dal plnú moc že by to chcel odročiť tak som povedal že nie toto je špekulatívne už asi 3. krát menil advokáta na 2. deň prišiel aj advokát aj klient aj sme rozhodli, čiže možno to nie je celkom fér, ale príde mi to dosť špekulatívne a v tomto prípade to podľa mňa za analogického použitia ustanovení trestného poriadku, kde za včasnosť ustanovenia obhajcu zodpovedá klient, tak mi to tiež príde že on, keď vie rok o žalobe a deň pred pojednávaním zmení zástupcu resp. vypovie plnú moc, tak sa rýchlosť konania stráca - iný prípad: o jednej poobede pred pojednávaním došlo ospravedlnenie, na pojednávaní sa riešila iba právna otázka, čiže ja som tú stranu nepotreboval, nikto nenavrhol ich výsluch, tak som zavolať advokátovi že to nepovažujem za dôležitý dôvod, ale je pravdou, že keď to príde pol hodiny pred pojednávaním, tak je to ťažko v rýchlosti riešiť, myslím, že okolnosti treba posudzovať individuálne, či to je obštrukcia.

- ja by som tento konkrétny prípad, možno že riešil iným spôsobom. 1. vec je, že ak bola advokátovi odvolaná plná moc, on už nemôže požiadať o odročenie pojednávania aj len čisto z formálneho hľadiska; 2. vec je, že ak advokát oznamuje, že mu bolo odvolané plnomocenstvo tak už nemôže robiť nejaký ďalší úkon s výnimkou neodkladných úkonov, ktoré pravdaže do pätnástich dní mal urobiť a tam by bolo potrebné skúmať

- to pojednávanie bolo nariadené tak, že na to pojednávanie podľa môjho názoru by sa mala dostaviť strana;

- keď je raz nariadené pojednávanie a pojednávanie nebolo odročené, tak je nariadené a strana sa má dostaviť bez advokáta alebo s advokátom; advokát musel oznámiť strane, že na daný dátum je pojednávanie a jednoducho pokiaľ tam nie je skutočne nejaký iný dôvod, okrem toho, že bola odvolaná plná moc, tak si myslím, že strana mala dôjsť na pojednávanie a tam sa to malo vyriešiť;

- trošku nám to zamotal judikát obchodného kolégia, ktorý práve toto uverejnil ako R-kový judikát, že v podstate žiadosť o odročenie musí vybaviť sudca aj v negatívnom prípade a v opačnom prípade odníma strane možnosť konať pred súdom, čo ja osobne tiež považujem za jednu podporu obštrukcie, pretože podľa mňa ich prezumpcia je taká, že pokiaľ sa neodročí, tak pojednávanie je, čiže podľa mňa keď strana podáva žiadosť nemôže očakávať, že sudca jej vyhovie, naopak, musí očakávať že jej nevyhovie a vyhovenie je výnimkou. Ale ten judikát, ak sa nemýlim, hovorí v podstate, že pokiaľ teda neupovedomí stranu na jej zvolenú e-mailovú adresu alebo na telefonický kontakt, tak tým vlastne odníma strane možnosť konať pred súdom. Ja by som sa skôr prihovárал k tomu vyslovene aplikovať ustanovenie zákona o advokácii, ktoré hovorí, že pokiaľ dôjde k ukončeniu zastúpenia, tak advokát je ešte do pätnástich dní povinný vykonávať neodkladné úkony a teda z môjho pohľadu, ak dôjde k ukončeniu zastúpenia v deň pred pojednávaním, tak účasť na pojednávaní je neodkladným úkonom, lebo do toho pojednávania nikto iný nedokáže kvalifikovane toho advokáta zastúpiť a z tohto hľadiska možno od advokáta žiadať, aby sa na to pojednávanie dostavil, aj keď mu bolo zastúpenie ukončené akýmkoľvek spôsobom.

- diskusia o spomínanom rozhodnutí obchodného kolégia;

- aj keby tá žiadosť o odročenie bola 100× dôvodná, tak ten judikát presúva hodnotenie dôvodov na odročenie *de facto* na stranu, lebo strana sama vyhodnotila, že jej žiadosť je dôvodná a tak očakávala, že súd povie opak. Podľa mňa CSP vychádza z opačného princípu. Súd

vyhodnocuje, či žiadosť je dôvodná, tzn. pokiaľ strana nedostane vyznenie o tom, že súd sa stotožnil s jej názorom, tak mal vychádzať z toho, že pojednávanie sa bude konať, čiže je irelevantné či strana si subjektívne sama myslí, že jej dôvod je 100× závažnejší než hociktorý iný dôvod. Jednoducho tam sa má dostaviť.

- takéto pochybenie má ísť na vrub strany, tzn. podobne ako ide na vrub strany napríklad oneskorené podanie odvolania advokátom má ísť na vrub strany, okolnosť že advokát proste nezabezpečil informovanie tej strany a tým pádom tam nebol nikto prítomný, má ísť na vrub strany a má si ona následne voči advokátovi uplatňovať nároky, či už zodpovednosť za škodu alebo disciplinárne a pod. Niet rozdielu, či advokát strane povedal alebo nepovedal, to na rozhodnutie o tom odročenie nemá mať vplyv, ale to už je to b);

Druhá situácia: strana žiada odročenie pojednávania z dôvodu, že jej vypovedal plnú moc advokát, tzn. otočená situácia, keď sa strana ocitla nevinne osamote pred súdom. Bude to mať iné riešenie ako 1. situácia alebo podobné?

- Upozorňujem, že tam, kde máme už v 1. inštancii povinné zastúpenie advokátom tam to nemožno spraviť, tam musí byť strana zastúpená (§ 90). Ak by v tomto prípade nastala táto situácia, tak ten postup je iný.

- Takže vlastne v tejto 2. situácii si vieme predstaviť vypovedanie plnej moci ako relevantný dôvod a však, ak by sa to dialo opakovane, tak to už ako dôvod relevantný považovať nebudeme. Vieme asi vychádzať z nejakej skutkovej domnienky, že ide o obštrukciu

Tretia situácia: máme nariadené pojednávanie, doručené predvolanie 6 týždňov pred pojednávaním, spor pomerne jednoduchý, povedzme, že 500 EUR faktúra dodanie tovaru a v zásade týždeň po doručení predvolania, tzn. 5 týždňov pred pojednávaním dostal súd návrh na odročenie pojednávania s tým, že v čase konania pojednávania bude štatutárny orgán družstva, ktorý vedie tento spor na kúpeľnej liečbe. Z Obchodného registra sa však vyplýva, že má družstvo ďalších štyroch členov štatutárneho orgánu a pritom nebol navrhnutý ani výsluch tohto člena orgánu. Čo s takýmto návrhom na odročenie pojednávania, ktorý bol podaný včas. Teda, či ten dôvod, že ide na kúpeľnú liečbu je relevantný alebo nie je relevantný.

- ja by som ten dôvod považovala za nedôležitý, pretože je tam právny zástupca, je to ľahký spor a účasť konkrétneho člena štatutárneho orgánu nie je potrebná.

- možno by bolo relevantné, aký je vzťah to konkrétneho člena štatutárneho orgánu k tomu konkrétnemu prípadu ja si viem predstaviť, že pokiaľ by to družstvo fungovalo takým spôsobom, že tí členovia predstavenstva mali podelené obchodné vedenie a išlo by skutočne o špecifickú situáciu, kde tento člen štatutárneho orgánu bol jediný, kto bol zapojený do rokovaní a nejakým spôsobom by preukázal, že naozaj iba on je kvalifikovane schopný prispieť k objasneniu veci, tak asi áno. Inak však, pokiaľ tam sú členovia ďalší štatutárneho orgánu *nota bene* zamestnanci, že to je právnická osoba, tak podľa mňa nie je dôvod na odročenie pojednávania, pretože z ničoho nevyplýva, že akurát tento 1 člen štatutárneho orgánu môže zastupovať družstvo.

Otázka č. 5: interpretácia § 357 písm. e.) CSP

Otázka č. 5 výklad ustanovenie § 357 písm. e/ CSP, otázka sa týka interpretácie § 357 písm. e/ CSP a sice či je možné podať odvolanie proti uzneseniu v každom prípade, keď I. inštančný súd

rozhodol o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, alebo len za situácie ak súd zruší neodkladné opatrenie, to znamená nie v prípade ak návrh na zrušenie neodkladného opatrenia zamietne.

- ak môžem zareagovať na prvé čítanie to vyplýva z § 357, že odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu I. inštancie o zrušení neodkladného opatrenia, len o zrušení to je text. A tam kde zákonodarca chcel aby bolo prípustné proti rozhodnutiu o návrhu či už sa rozhodne pozitívne alebo negatívne, tak to tam napísal, veď je to hneď predtým písm. d/, kde je o návrhu proti uzneseniu, ktorým rozhodol o návrhu na nariadenie je prípustné odvolanie či tak alebo tak. Niekde napr. v písm. g/ hovorí je prípustné proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu, tu treba vychádzať z textu zákona.
- ten výpočet je tu taxatívny, teraz je tu explicitne uvedené, že je to o zrušení. To znamená, že len tam, ako je to taxatívne vymenované v tých prípadoch, je prípustné odvolanie a zrejme to dal zákonodarca tak schválne-úmyselne.
- Môžeme to teda zhrnúť tak, že ideme presne podľa textu zákona.
- Môžem ešte jednu poznámku: textu zákona sa samozrejme dá rozumieť aj gramatickým výkladom, ja sa potom pýtam, čo sa stane v prípade, že dôjde k podstatnej zmene okolnosti za ktorých bolo vydané neodkladné opatrenie a I. stupňový súd na návrh na zrušenie nereaguje a zamietne ho a v zásade máme tu potom situáciu, že je odmietnuté preskúmanie rozhodnutia. Môžeme zaujať aj stanovisko, že nie je prípustné odvolanie ale potom tej strane nezostáva nič, len sa obrátiť vyššie pretože je zasahované do jeho práva.
- Hovorím o zrušení neodkladného opatrenia, ktoré je vydané. Je vydané, t.j. je blokovaný biznis, firma je zamrzená, nevie s ním nakladať, proste tých situácií je X. A teraz dôjde k jasnej zmene situácie, za ktorej bolo neodkladné opatrenie vydané. Život je pestrý.. a potom je to v zásade len na tom posúdení na I. stupni.
- Ja neviem či som tomu dobre rozumela ale v podstate súd musí reagovať na každý návrh, takže s tým asi sa nemôžem stotožniť. Súd nereaguje v postate súd musí reagovať na všetko a pri tých neodkladných vždy môžeš podať nový návrh, keď sa zmenili v podstate okolnosti.
- My si musíme zvyknúť jednoducho na to, že niektoré konania a niektoré rozhodnutia naozaj nepodliehajú opravnému konaniu a prieskumu; tam sme zasa takí, že tie veci potom idú na ÚS. Ústavný súd sa už viackrát vyjadril k tomu, že (a máme to aj v konkurznom konaní) máme jednoinštančné konanie, hovorím musíme si na to zvyknúť. Takže my svojím spôsobom k tomu pristupujeme teda Ústavný súd k tomu pristupuje tak, že on a priori odmieta všetky tieto veci. Ak tam však ÚS vidí naozaj nejaké závažné porušenie, aj keď nie je proti nemu prípustný opravný prostriedok, tak ho zruší zruší a vráti. My by sme trochu aj zvýšiť svoju právnu kultúru v tom smere, že ja nemusím s tým názorom súhlasiť, mne sa ten názor nemusí páčiť, ale mal by som ho rešpektovať pokiaľ ho neviem vyvrátiť a pokiaľ teda povie Ústavný súd okresnému súdu, že teda tuto si urobil zle a toto si nemal tak spraviť, mal si to urobiť ako inak. Tak okresný súd by si to mal zapamätať a mal by sa do budúcnosti týchto chýb vyvarovať. Čiže hovorím, my si na to musíme zvykať. To neznamená, že budeme teraz hlava nehlava rozširovať uznesenia

proti ktorým je prípustné odvolanie a my sa to naučíme lepšie robiť a judikatúra sa ustáli. Vieme veľmi dobre, že každý nový predpis potrebuje najmenej 5-rokov, aby sa to nejak vžilo. Aby sa tá judikatúra ako tak utriasla, ale naozaj bol úmysel takto to povedať taxatívne v týchto prípadoch áno a v týchto prípadoch nie.

- Ja by som iba povedala možno doplnila takým čerstvým zážitkom z konferencie teda 100-ročnici Najvyššieho súdu SR a ČR, kde práve aj český kolegovia keď to už bolo dnes spomínané s príspevkom generálny advokát, ktorý je za ČR pán Bobek, ktorý práve tiež vyzval právnickú verejnosť, ktorá tam bola a nielen ku takej väčšej dôvere k rozhodnutiam súdu. Proste viac si veriť a povedal tam takú krásnu vetu teda mimo iné, že z jeho pohľadu je odňatím spravodlivosti, keď tá istá vec sa rieši na štyroch stupňoch súdov a myslím si, že to je tiež k tomu, že naozaj nie všetky veci by mali prebiehať úplne cez štyri inštancie a v tomto prípade je to zrýchlené okres, príp. ústavný súd. Ja viem, že tá nálada voči rozhodnutiam súdov a voči sudcom alebo súdom a justícii nie je dobrá, ale to je naozaj o tom, že musíme ich viac presvedčiť tými rozhodnutiami, najmä tým odôvodnením.
- S tým absolútne súhlasím, avšak to neplatí v prípade, ak máte nemajetný subjekt, ktorý sa domohol vydať neodkladné opatrenie. Preto hovorím, že život prináša takéto situácie, o tých ja hovorím, lebo ak niekto má majetok, je si vedomý rizika, tak samozrejme je veľmi opatrný, pôsobí preventívne, tak ako hovoríte. Bohužiaľ väčšina ľudí, veľká časť je práveže nastavovaná tak, že jednoducho tam nie je od koho si vymôcť ani prípadnú náhradu škody.

Prestávka

Otázka č. 6 – dodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP – neuvedenie predbežného právneho posúdenia a preskúmanie tejto povinnosti v odvolacom konaní

Otázka číslo sa týka preskúmania dodržania postupu podľa § 181 ods. 2 v odvolacom konaní, týka sa najmä otázky preskúmania kvality predbežného právneho posúdenia, to sme rozoberali už aj na minulom stretnutí, ako má vyzeráť predbežné právne posúdenie, aká má byť jeho kvalita, či teda postačí iba odkázať na nejaký paragraf alebo treba ho uviesť detailnejšie. Otázka však je, čo v prípade, ak sa v odvolacom konaní namieta, že súd neuviedol žiadne predbežné právne posúdenie prípadne že bolo uvedené tak, že v zásade nemalo pre stranu žiadny význam.

- Podľa môjho názoru je dôvodom preskúmania odvolacím súdom to, že či prišlo pritom predbežnom právnom posúdení k porušeniu práva na spravodlivý proces, javí sa mi to teda tak že cieľom § 181 ods. 2.) je predísť tomu, aby 1. inštančný súd vydal nejaké prekvapivé rozhodnutie to znamená, že tým sa má predchádzať prekvapivým rozhodnutiam a z tohto hľadiska súd I. inštancie musí urobiť predbežné právne posúdenie tak, aby nebolo prekvapivé rozhodnutie, ak toto porušili tak podľa môjho názoru príde k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo je odvolací dôvod a toto je asi aj miera, do ktorej by mal odvolací súd preskúmať kvalitu toho predbežného právneho posúdenia súdom I. inštancie.

- ja si dovoľm nesúhlasiť s týmto názorom, že keď sa pozrieme na to, že to predbežné prejednanie alebo teda ten právny názor, pod čo to dáme z odvolacích dôvodov? A podľa mňa a tá úvaha, ktorú pán kolega povedal, že by to malo byť odňatie práva na spravodlivý proces, ako by sa to dokázalo a zase by to bolo strašne individuálne. Sudca má povinnosť povedať predbežné

posúdenie, ale to konanie beží ďalej a tie strany stále môžu sa k tomu vyjadriť alebo predkladať dôkazy procesne, to je procesná obrana a pod. a sudca s nimi komunikuje v priebehu toho procesu. Ja nevidím, cez ktorý odvolací dôvod by to mohlo byť uplatnené, ale rešpektujem aj iný názor.

- v zásade by som povedala, že asi by to nemalo mať vplyv. Keď si súd nesplní túto povinnosť, odvolací súd sa vysporiada s tým asi v tom smere, že to nemalo vplyv na konečné rozhodnutie.

- to nie je nová otázka, táto povinnosť uviesť predbežné právne posúdenie bola aj v OSP, tiež sa s tým vysporiadavali súdy, aj odvolacie, aj dovolacie, aj Ústavný súd. Nie je to nič nové pod slnkom. Túto povinnosť súd mal, tiež ju nerešpektovali, lebo to v OSP nevideli to je druhá vec, v CSP si to viac všímame, že tá povinnosť tu je, že treba povedať ten predbežný právny názor a väčšinou, tak by som povedala, že asi to nemá vplyv na konečné rozhodnutie a na konanie vo veci, neuberá to stranám. Je to pomoc pre sudcu aj pre strany, ja by som mala mať jasno v tom, že o čom to je a tým, že mám v tom ja jasno, tak nemusím si to nechať pre seba, ale môžem to tým stranám povedať a oni tak ako sme tu tiež už rozprávali, buď to rešpektujú alebo nie. Keď so mnou nesúhlasia, oni mi to môžu vyvracať, to je o tom, aby ja som práve si urýchlila to konania, aby som sa v tom neplácala v tej kauze, aby som na to išla systematicky a idem týmto smerom. Je to aj pre strany, aby mi nenavrhovali dôkazy „mimo misu“. Je to tzv. vyčistenie si veci, ku tomu slúži aj to predbežné prejednanie sporu a slúži k tomu aj táto 181 ods. 2 to je na vyčistenie toho, že ja si v tom spore urobím jasno, tak ako kedysi sme si ešte, keď ani predbežné právne posúdenie nebolo povinné, tak sme si robili také, že vyčistili sme si BSM-ky - toto je sporné, to nie je sporné, toto nebudeme dokazovať, toto budeme dokazovať.

– ešte k druhej časti otázky – ku kvalite predbežného právneho posúdenia. Ak súd teda dá stranám poučenie, ktoré nie je pre ne ničím novým, napr. v sporoch o ochranu osobnosti. No, aké tam ja budem dávať poučenie, oni jednoducho majú predložiť tie dôkazy. Ja sa vrátim k tomu, čo povedal aj pán kolega, tá kvalita, každý môže kvalitu vidieť v niečom inom, dostaneme sa zase potom presne tam, kde nechceme, že jeden odvolací senát povie, že kvalitné, druhý povie nekvalitné, takže tam hovorím, že práva sa im asi moc neodoberie, že znovu hovorím prebieha proces dokazovania, ide to do normálne štádia konania, takže tam týmto asi ťažko neodníme prístup k súdu.

- ja si ešte pamätám svoje začiatky, že keď sa nič nemohlo hovoriť, lebo to by bol prejudikovania sporu, čiže to normálne ste sedeli na tomto pojednávaní, chcel si niečo povedať tým stranám. Že možno toto (§ 181 ods. 2 CSP) bolo na to, že ja poviem, že ja to takto vidím takto to asi bude a buď sa prispôsobíš tomu, že áno ten sudca to takto vidí alebo oponuj a argumentuj a ponúkaj mi dôkazy, že to tak nie je.

- A čo v prípade ak súd v priebehu celého konania vôbec neuvedie predbežné právne posúdenie?

- porušenie tých práv a prístup súdu musí mať tiež nejakú intenzitu a toto intenzitu nedosahuje tým, že bolo stranami v konaní ďalej argumentované.

- argumentovať môže aj bez poučenia.

- môžem tiež niečím prispieť. Tak keď sú nerešpektuje § 189 ods. 2, tak nedodržel zákon, môže sa prejavíť aj v tom že je to nesprávny postup, môže sa to javiť v tom štádiu ako porušenie nejakého práva, vada konania, možno aj zmätočnosť na možné porušenie práva na spravodlivý proces, lenže my sme v minulosti judikovali na Najvyššom súde, že niektoré vady v konaní pred

súdom prvej inštancie sa ďalším postupom môžu zhojiť napr. už tým podaním odvolania a keď si zoberiete ten § 181 ods. 2, tak to čo v rámci toho mal súd urobiť, ak to neurobí, tak v rozhodnutí to urobiť musí ak ho riadne odôvodní, tak už v rozsudku uvedie, čo je sporné kto, čo vykonal prečo nevykonal atď. a strana môže poukazovať, že vzhľadom k tomu, že postup nedodržel, otvárajú sa jej možnosti v odvolacom konaní, zrejme pre uplatnenie novôt, ale tam to má skončiť v odvolacom konaní nie zrušovať to pre porušenie práva na spravodlivý proces.

- Ja som sa vyjadroval k tomu, že či to je odvolací dôvod, to porušenie ustanovenia § 181 ods. 2 a prvá vec, ja si myslím, že, ako všetci správne konštatujú, je to povinnosť súdu uskutočniť tam nejaké predbežné právne posúdenie a z toho praktického hľadiska asi ide o jednu z tých najkomplikovanejších intelektuálnych činností sudcu, ktoré sa prejavujú práve pri tej 181 ods. 2 a to je práve preto, lebo musí sa tam presne preukázať, že sudca musí mať naštudovaný spis a právne predpisy, musí to vedieť právne posúdiť a ja pokiaľ viem, vydanie nepredvídateľného rozhodnutia, respektíve vydanie prekvapivého rozhodnutia, je porušením práva na spravodlivý proces. A to som vlastne chcel povedať, tú mieru, že ak práve toto bude odvolacím dôvodom a práve keď ten súd absolútne nič nepovie, ale ak by neurobil toto predbežné právne posúdenie veci a nevydá prekvapivé rozhodnutie, je to v poriadku, vtedy to nie je odvolací dôvod, ale ako náhle toto neurobí a má túto povinnosť a má tak urobiť kvalitne, t.j. iba tak, že nepríde k vydaniu prekvapivého rozhodnutia, tak mne z toho vyplýva, že v takom prípade je porušené právo na spravodlivý proces, a je aj daný odvolací dôvod. Nehovorím, že to musí urobiť na začiatku to, ak to aj neskôr urobí. Môže ale nastať situácia úplne bežná, že je podaná žaloba, žalovaný podá námietku premlčania nároku a má za to, že námietka bude dôvodná, sudca sa k námietke nevyjadrí, hoci je to otázkou právneho posúdenia veci, na záver súd rozhodne v prospech žalobcu a niekde v rozhodnutí povie, že tá námietka premlčania nebola dôvodná. Podľa vášho názoru v takomto prípade nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, vydanie prekvapivého rozhodnutia, keď sa sudca k tomu vôbec nevyjadril? Aj keď by strany produkovali ďalšie dôkazy, ale nie k tejto otázke.

- Práve to, že sudca to nepovedal, tak bežalo to dokazovanie presne tak a sudca sa vysporiadal v rozhodnutí s touto námietkou tak, že to asi nie úplne ten termín prekvapivé rozhodnutie môžeme dávať do rovnítka alebo teda do rovnováhy s uvedením toho predbežného právneho posúdenia, asi nie.

- My si musíme ujasniť aj to, o čom sa hovorí prekvapivé rozhodnutie. Pre toho, kto prehrá, je každé rozhodnutie prekvapivé. Prekvapivé rozhodnutie je také, ktoré ide mimo líniu z ustálenej judikatúry alebo ktoré je úplne „misu“. Nie každé rozhodnutie, s ktorými sa nestotožňujeme, je možné charakterizovať ako prekvapivé.

- Môžeme ale teda uzavrieť, že v zásade postih za neuvedenie predbežného právneho názoru v odvolacom konaní nie je, ale s tým, že limitom by mohlo byť práve to posúdenie prekvapivosti súdneho rozhodnutia? Lebo na minulom stretnutí sme uzavreli, že cieľom predbežného právneho posúdenia je práve predchádzanie prekvapivým rozhodnutiam.

- Myslím si, že skôr nie.

- Potom však je otázne, načo § 181 ods. 2 v CSP vlastne je.

- je na situáciu, aby si sudcovia vyčistili predmet sporu, aby to stranám sporu uľahčili, ich povinnosť tvrdenia, povinnosť dôkazu. Na to to tam je, lebo to je presne to, čo (kolegovia si to tiež nepamätáte) a boli doby, kedy naozaj sudca nesmel komunikovať so stranami, takmer za to

bol postihovaný, my sme zasa na začiatku boli zvyknutí debatovať, neformálne a nikomu to nevadilo, potom prišiel zákaz, čiže pre toho sudcu to je presne to, že tam sa niečo dialo a my sme sa na to pozerali, nemohli sme povedať strane, že rozpráva hlúposti, na toto to tam je, veľmi dôležité ustanovenie, ak sa vie správne využiť, kto ho chce využiť, mal by ho využiť, ale nie je za to sankcie, že keď ho nepoužije.

Otázka č. 7: preskúmvanie vád rozhodnutia súdu 1. inštancie v odvolacom konaní, ak ich strana mohla namietnuť už v konaní na súde 1. inštancie, ale neurobila tak

Otázka č. 7: preskúmvanie v odvolaní namietaných vád rozhodnutia súdu I. inštancie v rámci odvolacieho konania, ak tieto vady neboli namietané v konaní pred I. inštančným súdom 365 ods. 1 písm. b) (porušenie práva na spravodlivý proces) a d) (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) prípadne podľa ods. 2, ak ich strana mohla uplatniť už v rámci konania na súde I. inštancie, ale neurobila tak.

- ak sa môžem zapojiť písm. d) to určite nemohla uplatniť, pretože to je nesprávne rozhodnutie vo veci, takže to nemala možnosť pred rozhodnutím súdu prvej inštancie a neviem máme tam ustanovenie, čo sa týka vád 380 ods. 2 („*Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.*“) tak myslím, že skôr asi keď sú nejaké vady v konaní irelevantné, posudzovanie konania z pohľadu ustanovenia § 380 ods. 2 a takisto aj to b) to ťažko uplatňovať pred súdom I. inštancie, neviem, ako sa myslela tá otázka. Nevyplýva zo žiadneho ustanovenia povinnosť tie vady tvrdiť len vtedy – na súde 1. inštancie a keď ich netvrdím pred súdom I. inštancie, už ich nemôžem uvádzať ako odvolací dôvod.

- on v zásade v konaní pred súdom I. inštancie nemá dôvod uplatňovať odvolacie dohody, on ešte kým mu to dôjde, kým príde domov, že boli porušené nejaké jeho práva už boli napr. po vyhlásení alebo keď dostal, keď ten rozsudok mu príde písomne, čiže on ešte nevie a to d.) to isté má inú on nevie akú to má vadu to konanie.

- môže tiež § 365, ktorý hovoril odvolacích dôvodoch písm. a) hovorí, že odvolacím súdom je, ak neboli splnené procesné podmienky, b) hovorí, ak dajme tomu bolo porušuje právo na spravodlivý proces v § 380 ods. 2 hovorí na vady, ktoré sa týkali procesných podmienok prihliadne odvolací súd, aj keď neboli uplatnené. Teda z úradnej moci sa prihliada len na a), čiže z úradnej moci podľa textu zákona by súd nemal tak si to výkladom prihliadať, ak sa to nenamietal v odvolaní na porušenie práva na spravodlivý proces, ale ja sám sa s tým nestotožňujem, pretože to máme to v dovolacom konaní, že na zmätočnosť vady na porušenie práva na spravodlivý proces, že neprihliadame na ne z úradnej moci, to je zmena oproti stavu pred tým a očakávam, že k tomu sa skôr alebo neskôr vyjadrí aj Ústavný súd, či je to udržateľne ústavne, pretože zmätočnosť vady, to je niečo tak vážne, že my sa tu budeme baviť o právnom posúdení veci ohľadne rozsudku, ktorý napr. nikdy nebude vykonateľný pre mňa atď. Tu ma trochu inšpiruje Česká republika napriek tomu, že to dovolacie konanie majú upravené podobne a napriek tomu, že majú aj tzv. žalobu pre zmätočnosť a dovolacím dôvodom je len jediný dovolací bol právne posúdenie na tzv. zmätočnosť vady prihliadajú z úradnej moci dokonca aj keď nebola podaná žaloba pre zmätočnosť. To má svoje rácie a z tohto pohľadu ja sa teraz trochu dovolávam pani doktorke Baricovej, či už začali na Ústavnom súde uvažovať, že by sa malo na to (vady zmätočnosti) prihliadať. Ja by som prihliadal.

- Už aj v ústavnej sťažnosti, keď sa namietajú len porušenie určitých práv, nepreskúmava sa ex offo, že ešte toto porušili a ešte tamto porušili. Ale to nie sú procesné podmienky, to je iná vec, lebo to sú podmienky, za ktorých súd vôbec môže konať vo veci, to je trošku iná kategória. Ale porušenie práva na spravodlivý proces, veď ani európsky súd pre ľudské práva vám neposudzuje to čo nenamietate, vždycky len to, čo namietate.
- áno len Ústavný súd aj ESLP, tam je povinné zastúpenie vysoko kvalifikované, je aj v dovolacom. Napriek tomu, ak tam budem vidieť, že sa priznalo právo mŕtvemu, tak nebudem na to prihliadať?
- To je ale procesná podmienka.
- To je na zase inú diskusiu, ale to sa tu nedá rozoberať, že to je procesná podmienka, pretože je niečo iné, keď zomrie niekto v štádiu prvostupňového odvolacieho konania a v štádiu dovolacieho.
- Ale to, že na príklad mi nedoručili na vyjadrenie a mne to nevadí a to nenamietam tak to predsa nebudem skúmať ex offo.
- V zásade ak môžeme uzavrieť, v odvolacom konaní je možné namietat' aj také vady, ktoré tu existovali a mohli byť namietané na 1. inštancii, ale odvolateľ tak urobil až v odvolacom konaní.

Otázka č. 8: Posúdenie 4 situácií, či ide o naplnenie odvolacích dôvodov.

Otázka č. 8 sa týka odvolacích dôvodov, sú tu otázky, ktoré riešia 4 situácie. Otázkou je, či uvedená situácia je odvolacím dôvodom a ak áno, že ktorým odvolacím dôvodom môže byť.

1. situácia: Občianskoprávna vec bola správne zapísaná do občianskoprávneho registra na základe žiadosti zákonného sudcu, ktorý sa nesprávne domnieval, že ide o obchodnoprávnu vec, táto vec bola nesprávne prevedená do obchodnoprávneho registra, čo žalobca namietal no už sudca nenavrhol vrátenie veci do občianskoprávneho registra, vo veci konal a rozhodol tak, že žalobu zamietol. Či ide o odvolací dôvod, ak áno ktorý.

– Je to vyriešené judikatúrou, kde sa povedalo, že je úplne jedno do akého registra je tá vec zapísaná, tam je dôležité, podľa akého zákona sa posúdi, čiže keď je v obchodnom registri civilná vec a posúdi sa správne podľa civilu je to v poriadku. To nie je problém s nezákonným sudcom, čo je medzi civilným konaním a správnym súdnym konaním, lebo to je otázka, vecnej príslušnosti a to je problém tam, keď prejedná vec sa má prejednať v správnom súdnom konaní a prejedná sa v civile, to je nezákonný sudca.

- Ak vec rozhoduje sudca, ktorý bol rozvrhom určený na obchodnoprávnu agendu
- Ak náhodou mu napadne civilná vec a on to nereklamuje, ale rozhodne ju ako civilnú vec, je to v poriadku. pokiaľ je to na tom istom stúpní, na tom vôbec nezáleží. Problémy sú medzi správnym a civilom, lebo tam je okres a kraj to je problém, na to treba dávať pozor, aby sa v civile neriešili veci správneho súdnictva, na to treba dávať pozor, ale či je to obchod alebo civilo v podstate, na to je krásne rozhodnutie.
- Môžeme teda uzavrieť, že v prvej situácii nejde o odvolací dôvod.

2. situácia: V 1. inštancii rozhodol kauzálny nepríslušný súd, a to tak, že pracovnoprávny spor bol nesprávne rozhodovaný kauzálny nepríslušným sudcom, keďže sa súd domnieval,

že ide o obchodnoprávny spor. Neúspešná strana podala odvolanie z tohto dôvodu. Ide o odvolací dôvod, ak áno, aký.

- Toto sa na prvý pohľad javí zložité, ale zasa je to ten istý stupeň súdov. Keď sa to rozhodne na súde, ktorý je na úrovni tej istej inštancie, tak by to tiež nemal byť problém. Čiže keď je to v rámci toho súdu tak zas je to jedno, v ktorom registri to rozhodnú, ale keď ten súd nie je pracovným súdom a rozhodne sa tam pracovná vec, to vidím, že je problém, to by sa nemalo stávať.

- Pridal by som k tomu, že to vyplýva z toho § 40, ktorý hovorí, že súd aj bez námietky skúma vecnú príslušnosť, kauzálnu a funkčnú počas celého konania. Tá námietka môže byť, že niekto sa cíti ukrivdený a povie, ale veď na to je špeciálna príslušnosť, unikla mi špecializácia, bol som ochudobnený, aby moju vec existenčnú posúdil špecializovaný súd, ktorý teda ma bohatú bohaté predpoklady, ale aj judikatúru a pod.

- Ale by som povedala, že to nie je problém zákonného sudcu, ale funkčnej príslušnosti to je a).

- a) presne odvolacie dôvody keď si pozriete všeobecná podmienka.

- Takže v druhej situácii máme odpoveď, že ide o odvolací dôvod s tým, že sa skôr možno prikloniť k názoru, že ide o odvolací dôvod pod písmenom a) teda ide o nedostatok procesnej podmienky.

3. situácia - žalobca podal žalobu na miestne nepríslušný súd, žalovaný včas uplatnil námietku miestnej nepríslušnosti, miestne nepríslušný I. inštančný súd posúdil námietku ako nedôvodnú a vec prejednal a rozhodol. Neprihliadnutie na námietku odôvodnil až rozhodnutím vo veci samej. Či je možné namietat' v odvolacom konaní, ak áno, aký dôvod.

- je to uvedené v CSP, ja keď nevyhoviem, tak v podstate konám ďalej, vyporiadam sa s tým, odôvodním svoje rozhodnutia.

- to je tak, že vždy hovoríme, že on to namietnuť môže, ale nemôže byť úspešný v tomto prípade.

- máte teda na mysli, že nejde o odvolací dôvod?

- ale to je v rámci toho

- tu nejde o to, že či ide o odvolací dôvod, lebo nejde o odvolací dôvod. On to podľa a) namietnuť môže, ale nemôže byť úspešný. Lebo postup je *lege artis*.

- Dobre. Takže nejde o odvolací dôvod, ktorý môže viesť k úspechu v odvolacom konaní?

- Ja si myslím, že aj keby bola nesprávne vyriešená otázka miestnej príslušnosti, tak tým, že súd konal tak v podstate stál za tým, založil si sám príslušnosť a stal sa zákonným sudcom.

- podobná situácia: **žalobca podal žalobu na kauzálne príslušný súd I. inštančný sudca sa však domnievala, že je kauzálne nepríslušný a vec postúpil kauzálne nepríslušnému súdu, sudca na tomto súde s tým nesúhlasil a vec predložil spoločne nadriadenému súdu, ktorý rozhodol, že vec má rozhodovať súd, ktorý nebol kauzálne príslušný. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že vo veci rozhodoval kauzálne nepríslušný súd. Ide o odvolací dôvod, ak áno o ktorý.**

- Ak je to nesprávne vyriešená otázka, tak potom by platilo to, čo sme povedali pod 1/ 2/. Dôležité je v tomto prípade v rámci meritórneho prieskumu v rámci odvolania príslušný senát

odvolacieho súdu, či je viazaný tým rozhodnutím nadriadeného súdu, asi nie, lebo ak, v rámci toho svojho prieskumu dospeje na základe samozrejme odvolacej námietky k opačnému názoru, tak potom by sme mali rozhodovať jednotne, keď ten pracovnoprávny súd je výlučne príslušný kauzálnne, tak potom aj v tomto prípade aspoň takto mi to z tej debaty vychádza.

- Môžem poukázať na analogicky prístup k situácii, keď nadriadený súd vylúči sudcu a potom sa to namieta v opravnom prostriedku riadnom alebo mimoriadnom a tam smerujeme k tomu, že nie je viazaný súd v inštančnom postupe rozhodnutím nadriadeného súdu o vylúčení alebo nevylúčení sudcu. Iný je problém, ktorý sme minule rozoberali a ten tiež spomeniem, ale nechcem ďalej, keď ten nadriadený súd vylúči všetkých sudcov a urobí aj 2. rozhodnutie t.j. prikáže vec inému súdu.

- Ja si myslím, že ak ten nadriadený súd dospeje k záveru, že nie je splnená podmienka vylúčenia všetkých sudcov riadiac sa tým judikátom, ktorý je osvedčený praxi. Nie vrátiť, musíte rozhodnúť, rozhodnúť o tom návrhu na prikázaní a odôvodniť. No príde to tomu sudcovi, ktorý pôvodne ako zákonný sudca bol aj náhodným výberom mu vec bola pridelená, pretože ten je zákonným sudcom. No nepovie, musím uviesť iné dôvody, ktoré sú relevantné. To sa stáva pomerne často, na každom pomaly strediskovom školení sudcov krajských súdov výstava táto otázka, pretože predsedovia súdov sa chopili z tohto pohľadu dosť nesprávne tej svojej kompetencie a vylučujú všetkých, to je už abnormalita, aby vylúčený podpredseda vylučoval predsedu.

Otázka č. 9: Rozhodovanie o odvolaní proti rozhodnutiu sudcu 1. inštancie, ktorý rozhodoval o sťažnosti; je nepochybné, že odvolanie nie je prípustné.

Otázka číslo 9 sa týka **rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. O sťažnosti rozhoduje sudca 1. inštancie, proti jeho rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné. Ako rozhodnúť, ak takéto odvolanie je podané. Ponúkajú sa 2 alternatívy:**

1.) či to odvolanie odmietnuť ako neprípustné alebo

2.) zastaviť konanie pre nedostatok funkčnej príslušnosti.

V otázke je odkaz na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, ktorý sa skôr priklonil k tejto variante druhej, že rozhoduje zastavením pre funkčnú neprípustnosť ide o rozhodovanie o odvolaní proti rozhodnutiu sudcu, ktorý rozhodoval o sťažnosti.

- Do CSP sa to nedostalo, ale my sme si to dali do správneho súdneho poriadku tam je vyslovene napísané, že proti tomu rozhodnutiu sudcu nie je prípustný opravný prostriedok, len to nie je v CSP explicitne uvedené. Ale keď sa teda odvolanie podá odvolanie a keď sa to zastaví, že nie je funkčná príslušnosť, tak na tomto spôsobe rozhodnutia nie e žiadna vada a tam nie je nejaký extra zásadný rozdiel v tom.

Sudca z pléna (KS ZA) - pre také upresnenie položila som túto otázku kvôli tomu, že u nás sú vlastne obidva postupy na kraji, že vlastne jedni odmietajú, jedni zastavujú. Ide len o to, aby sme sa zjednotili, nehovorím, že niektorý ten postup je zlý, oni sú dobré obidva v podstate, ide len o to, ktorý zvoliť.

- Ja si dovoľm ako akademik teoretik sa k tomu vyjadriť, že určite odmietnutie podľa môjho názoru. Čo to je nedostatok funkčnej príslušnosti? Rozhodol okresný súd a je to na krajskom

súde, ten je funkčne príslušný na rozhodovanie o odvolaní a o tomto odvolaní podľa môjho názoru treba rozhodnúť tak, že ho odmieta, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a vyplýva to úplne jasne s § 357 a contráριο nie je to medzi uzneseniami, ktoré možno napadnúť odvolaním rovná sa ako keby bolo ustanovené, že nie je prípustné odvolanie. Skôr sa divím zastaveniu pre nedostatok funkčnej príslušnosti.

- Ono sa to bralo možno, že to konanie o tej sťažnosti bolo ako keby osobitné, že vlastne je tam rozhodnutie o sťažnosti voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka a potom následne je tam vlastne ako keby „druhoišťančné“ rozhodnutie sudcu. Ako som uvádzala, chápem aj jedno aj druhé, nemám výhrady voči žiadnemu, len naozaj to bolo tak, že máme také dva postupy na krajskom súde.

- veľmi dobre tomu rozumiem, pretože my sme mali sami na Najvyššom súde svojho času tiež dvojkoľajnosť na rozhodovaní a keď si zoberiete boli podávané odvolania proti rozhodnutiam súdu nadriadeného, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti a tam čase sa časť odmietala, časť zastavovala z nedostatku funkčnej príslušnosti a to zastavovanie bolo práve obdobné tomuto sťažnostnému konaniu, takže nečudujem sa, že je táto dvojkoľajnosť.

- táto otázka má ešte druhú časť a síce všeobecnejšiu **ako rozhodovať v prípade, ak je odvolanie podané proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je potrebné v takom prípade rozhodnúť alebo stačí vybaviť odvolanie prípisom strane konania, nakoľko odvolanie nie je prípustné, nebude súd o ňom rozhodovať, teda ide o situáciu ak bolo podané odvolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu.**

- Išlo o prípad, že sa nepodarilo odstraňovať vady podania. Ten prípad bola spotrebiteľská vec a vystalo to práve u nás na tie, že vlastne my sme rozhodli o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu, kde sme potvrdili rozsudok okresného súdu. Následne podal spotrebiteľ odvolanie také nepodarené, ktoré ale nazval dovolanie a súd I. inštancie nám to predložil s tým, že máme rozhodnúť o odvolaní my sme to vrátili, že to nemá náležitosti a jednak on to označil ako dovolanie. Je potrebné vyzývať? Súd sa o niečo pokúsil, nepodarilo sa mi to úplne, predložil to dovolaciemu súdu, že tam je teda dovolanie, vychádza z toho názvu, dovolací súd mu to vrátil, no tak, ale bohužiaľ iba z toho, že to sa nazvalo dovolanie nemôžeme vychádzať a uviedol, že treba odstrániť vady, zároveň povedal, že nemá právne zastúpenie súdny poplatok podmienky. Okresný súd si ho zavolať, vypočul ho, poučil ho, následne on sa písomne vyjadril a toto považujte za odvolanie, tak následne okresný súd považoval za odvolanie a predložil to nám odvolaciemu súdu, aby sme rozhodli o odvolaní lebo však o odvolaní rozhodujeme my, ale odvolanie voči nášmu rozhodnutiu, proti ktorému jednak nie je prípustné, ale otázka je: Môžeme my (krajský súd) o tom rozhodnúť, že ho odmietneme, hlavne keď my nie sme odvolací súd na vlastné odvolanie alebo potom naozaj mu iba jednoducho prípisom oznámim. Niektoré zastaví pre nedostatok funkčnej príslušnosti. Naozaj nevieme, čo s tým v tomto prípade, ako sa toho zbaviť.

- za OSP, keď sa podalo odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu ako odvolacieho súdu, tak odvolacie súdy nám to predkladali a my sme to zastavovali pre funkčnú nepríslušnosť, len tá situácia sa zmenila v CSP v tom že, že teraz je jednoznačne povedané o odvolaní rozhoduje krajský súd, ak tento zákon neustanovuje inak, teda teraz mi to vychádza, že nám nemá čo krajský súd ako odvolací súd predkladať na rozhodnutie odvolanie proti jeho rozhodnutiu a teraz je tá otázka, čo s tým? Ale už aj predtým za OSP my sme tie odvolania vybavovali, takže sme to zastavili pre funkčnú nepríslušnosť, ale v Českej republike som sa už v minulosti stretol s

názorom, že zastaviť, že odvolací súd to nemá komu ani vtedy to nemal komu postúpiť, že nech si to zastaví sám, čiže čistejšie asi vydať rozhodnutie sám nech zastaví, prípis no je to trochu riziko niekedy to možno zapadne do archívu, ale skôr vydanie rozhodnutia.

- ako rozhodovať o odvolaní proti rozhodnutiu súdu druhej inštancie, ešte vlastnému, áno, je jasné, že budeme musieť nejako rozhodnúť, ale...

- keby ste si pozreli náš rozvrh práce, tak my tam máme 2 senáty päťčlenné, ktoré priamo rozhodujú o takýchto podaniach, ktoré sú dovolaniami voči rozhodnutiu dovolacích senátov a máme s tým už také problémy, že sú tam určití klienti, ja ich tak nazvem, ktorí sa zacyklovávajú, čiže podávajú opätovne stále voči rozhodnutiu, odmieta sa im takéto dovolanie a proti tomu podávajú ďalšie dovolanie tak, že z vášho pohľadu, ak je to odvolanie, je to jasné odvolanie, to mať vyriešené, tak je to rozhodnutie na odvolacom súde, aby posúdila v podstate odmietol ako na neprípustné, ale pokiaľ sa vám to zacykluje, tak my sme už viac-menej vymysleli, no vymysleli z núdze cnosť, keďže už máme problém so zoskladením senátu, lebo nemôže rozhodovať už pomaly, nemá kto tak viac-menej, tak sme povedali, že už v štádiu začiatku sa posúdia ako sťažnosť a vybaví to predseda súdu v rámci posúdenia sťažnosti, že je sťažnosť voči postupu, ak sa vám to zacyklováva, ale v zásade my to riešime tým spôsobom, že sú 2 senáty, ktoré okrem toho ešte rozhodujú.

- Ak by sme mali uzavrieť druhú časť tejto otázky. Takže nevybaviť vec prípisom, ale rozhodnúť o odvolaní a odmietnuť ho ako neprípustné.

Otázka č. 10: Kedy nadobúda právoplatnosť uznesenie, ktoré nie je písomne vyhotovené?

Ide o nasledovnú situáciu: Počas 1. inštančného konania na pojednávaní došlo k zmene žalujúcej sporovej strany, bola doložená aj zmluva o postúpení pohľadávky, súd návrhu vyhovel uznesením, ktoré verejne vyhlásil, odôvodnil ho a dal poučenie, že nie je prípustné odvolanie, ale toto uznesenie, ktorým pripustil zmenu sporovej strany písomne nevyhotovil a tým ani nedoručoval sporovým stranám. V odvolaní tento postup namietaný nebol, odvolací dôvod sa však týka aktívnej vecnej legitímácie nového žalobcu spochybnením platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, CSP takýto postup v zásade umožňuje, otázka však je, že kedy nadobúda takéto uznesenie právoplatnosť, podľa názoru súdu, ktorý otázku kládol nastáva právoplatnosť jeho vyhlásením. Otázka je či tento názor alebo tento záver je správny a teda či môžeme s ním nadalej pracovať, či teda k nemu nie je treba vyhotoviť takéto uznesenie, kde dôjde k zmene počas pojednávania a teda či možno uzavrieť, že právoplatnosť takéhoto uznesenia nastáva vyhlásením.

—opýtam sa, či tam bol prítomný už zástupca toho vstupujúceho potencionálneho žalobcu tak, že ste ho volali?

- to je moja situácia v rámci odvolacieho konania, v rámci prieskumu som mala túto situáciu, ja musí mať túto otázku vyriešenú aj pre to, aký mám okruh sporových strán v rámci odvolacieho konania, teda či účinne došlo k tej zmene na strane žalobcu. Ja som si odpovedala kladne, pretože na tom jedinom vykonanom pojednávaní pred súdom prvej inštancie bol prítomný aj žalobca v zastúpení, teda bol zastúpený advokátom, ktorý mal udelenú plnú moc aj od jednej a samostatne od 2. strany, čiže tejto špecifickej situácie, keď sú tie podmienky aj podľa § 80 ods. 1/2/ splnené, tak potom som to mala za vybavené a už vyhlásením.

- odpovedala by som na to, keďže to bola moja situácia, v tomto prípade musia byť samozrejme dodržané všetky podmienky, ktoré upravuje § 235 ods. 2 civilného sporového poriadku vrátane teda tej situácie, že ak to je pre vedenie konania potrebné v tomto prípade tým, že súd nielen vyhlásil, ale aj odôvodnil, teda vysvetlil, ktorú okolnosť považoval, ktorú skutočnosť považoval teda za tú relevantnú, pre ktorú k zmene na strane sporovej došlo, že bola doložená zmluva o postúpení pohľadávky, bol tam okrem prítomných teda všetkých zúčastnených strán nielen tých sporových, ale bola prítomná aj nová sporová strana, bol aj písomne vyhotovený návrh na zmenu, bol tam krátkou cestou doručený týmto stranám, no a samotné odôvodnenie to, akým spôsobom procesne postupoval sa odzrkadlilo potom v rozsudku a v odôvodnení. Čiže v tomto prípade nevidím dôvod prečo by sa muselo osobitne vyhotovovať písomné uznesenie, v ktorom by vlastne bolo len zopakované to, čo už odznelo na tomto pojednávaní, ale ak by len, čo len jedna z takýchto podmienok nebola splnená potom by bolo potrebné to uznesenie vyhotoviť.

- ja s tým súhlasím, myslím, že túto otázku možno uzavrieť, takže postup konajúceho súdu v tejto veci je správny a právoplatnosť nastala vyhlásením toho rozhodnutia, zároveň boli splnené podmienky na to, aby súd nevyhotovoval takéto rozhodnutie v písomnej podobe.

Otázka č. 11: Zmena strany sporu po vyhlásení rozsudku súdu 1. inštancie

Ide o zmenu strany sporu po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie v otázke sú naznačené 2 situácie:

a) po vyhlásení rozsudku súdom prvej inštancie bol podaný návrh na zmenu sporovej strany a následne bolo podané odvolanie proti rozsudku okresný súd vydal, písomne vyhotovil a doručil uznesenie o zmene sporovej strany a pripojil doložku právoplatnosti, potom predložil vec samu na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

b) po vyhlásení rozsudku súdom prvej inštancie bolo podané odvolanie a v rámci vyjadrení sporových strán (replika, duplika) bol podaný návrh na zmenu sporovej strany tak, že im okresný súd vydal, písomne vyhotovil a doručil uznesenie o zmene sporovej strany a pripojil doložku právoplatnosti potom vec predložil na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Takže v tomto prípade bolo najskôr podané odvolanie a až následne návrh na zmenu sporových strán.

Či je tento postup pod písmenkom a) a b) správny akceptovateľný. Či okresný súd môže rozhodnúť o zmene sporovej strany.

- ono asi tu sú dva prípady, že 1. krát najskôr podaný návrh na zmenu toho účastníka konania a potom je podané odvolanie, čiže ako keby ten návrh predchádzal tomu podanému odvolaniu a potom je 2. situácia, že podané odvolanie a následne podaný návrh na zmenu účastníka strany konania. Ono otázne je možno, že aj to, že ako my to napr. akceptujeme u nás, keď to robí okresný súd, lebo niekedy vychádzame aj z toho napr. pri doručovaní, lebo niekedy aj to doručovanie repliky, dupliky je potrebné doručovať tej správnej strane konania, pokiaľ nezmeníme stranu, ja zbytočne budem rozhodovať, doručovať vyjadrenie repliku, dupliku tomu pôvodnému, hoci už tam máme návrh na pripustenie zmeny strany konania, kde by bol dôvod napr. na vyhovie a potom otázka je, dobre, tak potom pokiaľ by okresný súd nepripustil tu zmenu tak by nedoručoval repliku, dupliku, predložil by to odvolaciemu súdu, lebo on musí rozhodnúť v odvolacom konaní. Odvolací súd rozhodol o pripustení zmeny a teraz by to vrátil okresnému súdu na doručovanie.

- vyhlásený rozsudok, vyhlásením rozsudku je súd viazaný, teda nie len súd a tá strana zrazu navrhne zmenu? A čo keď nepodá vôbec odvolanie, to akože kam to pôjde nie, tak to asi ťažko, nie. Ten súd nemôže prvostupňový už po vyhlásení rozsudku urobiť takéto veci.

- no dobre, tak potom je to o tom, či podá to odvolanie alebo nie, následne podá, no ale v žiadnom prípade nemôže, či už je to súčasť toho odvolania, predpokladám, že to v tom odvolaní asi zdupľuje alebo teda povie „poukazujem na to“, ale ten samotný úkon, čo to je? To je medziobdobie znovu hovorím, že

- odvolacie konanie začína podaním odvolania a to je čo, čo on urobí úkony pred podaním odvolania nemôžu byť účinné.

- čo to je vlastne medziobdobie, kde súd vyhlásil záväzne rozsudok s tou stranou koniec. On nemôže zrazu od vyhlásenia do toho než to napíšete si tam zmeniť, aj keď je tam návrh, aj keď je podané odvolanie.

- uvažujeme, že teda naozaj po vyhlásení rozsudku podal návrh na zmenu a nepodal odvolanie, keď nepodá odvolanie tak to nemá žiadne účinky ani ten návrh na zmenu a keby súd rýchlo rozhodol a pripustil zmenu a to odvolanie podané nebude, to rozhodnutie tiež nemá žiadnu silu, nič, je tu právoplatný rozsudok, ale pokiaľ odvolanie podá, tak potom už sa to akoby predčasne podaný návrh na zmenu, tu už to spadá do odvolacieho konania a v odvolacom konaní už odvolací súd primerane použije a postupuje podľa ustanovení v konaní pred súdom 1. stupňa, ten by mal rozhodnúť.

- ja by som to doplnila, to som položila ja tieto otázky, pretože vychádzajú z presne opísanej situácie, ktoré sa nám udiali v tom 1. prípade: my sme to vlastne vyriešili tým, že boli tam dôvody v rámci odvolacieho konania na zrušenie toho rozsudku, čiže tam sme ako keby otvorili tú situáciu a zostalo sa to rozhodnutie súdu 1. stupňa do rovnakej ako funkčnej pozície, ale to nie je ojedinelá prax v konaniach, špecifické to bolo ešte tým, že bolo potom incidenčné konanie sporové, ale súviselo to s tým, že v konkurznom konaní došlo k takejto zmene vlastne účastníka a tým zrejme ten I. inštančný incidenčný súd chcel reagovať na tú zmenu, ktorá teda v sporových stranách nastala v rámci konkurzu. Takže sú situácie, ktoré možno vyznievajú prekvapujúco, ale dejú sa, ale v minulosti.

- teraz zoberieme si smrť fyzickej osoby po vyhlásení rozsudku, sám súd zistil, že zomrel účastník, vrátila sa mu doručka zomrel, Čo sme robili? Zistili sme okruh nástupcov a doručili sme ten rozsudok, nerobili sme tam žiadne zmeny. Teraz je situácia v tom smere trochu odlišná, že zákon nám hovorí, že musíme rozhodnúť aj v prípade straty spôsobilosti o tom, s kým pokračuje v konaní, čiže ak je to pred, po rozhodnutí a nie je tam, súd 1. stupňa alebo 1. inštancie z môjho pohľadu nikdy nemôže o tom rozhodovať, ale doručí právnym nástupcom a ak to vyplýva z teda ak to má zistené musí to zisťovať a už je to potom parketa následne vždy odvolacieho súdu, že musí rozhodnúť, že pokračuje s tým, koho v konaní má.

Sudca z pléna - náš názor je rovnaký, to nie je už otázkou, keď už je v štádiu vyvolaného odvolacieho konania a je jedno teda kedy ten návrh prišiel, či pred podaním odvolania alebo po, ale je už rozhodnuté v štádiu, keď to vyvolané odvolacie konanie tu je, no nemôže súd prvej inštancie, ale on to urobí a teraz nie je proti tomu prípustné odvolanie, ani to nenamieta nikto v tom v odvolaní, tak my jednoducho nemáme asi inú voľbu len pokračovať už takto zmenenou situáciou procesnou teda, čo sa týka sporových strán.

- určite ja si myslím, že väčšinou je to aj dobre posúdené tak, že len kvôli tomu zrušovať, to by bol číry formalizmus, ani by sme nenašli na to ustanovenie podľa ktorého ustanovenia, je to síce postup nie v súlade so zákonom, ale mal za následok nesprávne rozhodnutie a zvlášť keď to ani nikto nenamietal, súd odvolací si musí vyriešiť okruh strán sporu, ale ak je to správne vyriešené, a keď to nie je správne vyriešené, tak musí si odvolací súd rozhodnúť s kým bude pokračovať v konaní on sám.

- Odpoveď je teda taká, že súd prvej inštancie nemôže o týchto otázkach rozhodnúť a spadá to do kompetencie odvolacieho súdu, ak sa tak rozhodne aj je to správne rozhodnuté, tak odvolací súd pokračuje v konaní s novými stranami, prípadne ak to nie je správne, tak súd vlastne si otázku okruhu účastníkov otvorí sám a vyhodnotí.

Otázka č. 12: Späťvzatie žaloby po rozhodnutí odvolacieho súdu

12. Otázka späťvzatia žaloby po rozhodnutí odvolacieho súdu, avšak pred nadobudnutím jeho právoplatnosti. To je naozaj delikátna situácia, je možné účinne vziať žalobu späť i po rozhodnutí odvolacieho súdu, avšak do nadobudnutia jeho právoplatnosti? Popis otázky odkazuje na dva časové okamihy, po rozhodnutí súdu prvej inštancie a pred nadobudnutím jeho právoplatnosti. Aj v prípade, ak je žaloba vzatá späť, do rozhodnutia odvolacieho súdu, ale skôr než toto nadobudlo právoplatnosť, je v podstate splnená táto podmienka. Ako však naložiť s vydaným rozhodnutím, ktorým je odvolací súd viazaný? Je tam aj odkaz na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, ktorý nepripustil späťvzatie žaloby.

- pripravovala som sa na túto otázku, keďže súčasné komentáre mlčia a súčasne ani nie je táto otázka špeciálne upravená, tak som opäť siahla po fialovom komentári od Rubeša a tam je táto otázka jednou vetou zodpovedaná v tom zmysle, že po rozhodnutí odvolacieho súdu to už nie je možné, bodka. Má to svoje „ratio“ z môjho pohľadu aj pre rozhodnutie Krajského súdu v Žiline a myslím si, že sa toho celkom pekne zhostilo.

- bol tam ten prípad, sú vlastne zatiaľ dva prípady, ktoré boli. Jeden bol, že to už bolo po rozhodnutí krajského súdu ako odvolacieho súdu, ale ešte pred písomným vyhotovením rozhodnutia bola žaloba vzatá späť a druhý bol taký prípad, kde už kraj rozhodol. Myslím, že to bol tento prípad, kde rozhodol, vyhotovil rozhodnutie, už to dokonca poslal okresnému súdu, ale skôr než to okresný súd vôbec doručil, tak prišlo späťvzatie žaloby. Čiže vlastne myslím, že sa už u nás dokonca vyskytli tri také prípady. Takže preto to je naozaj zaujímavá situácia.

- takže ak to môžeme uzavrieť, po vydaní rozhodnutia odvolacieho súdu nie je možné účinne vziať žalobu späť, § 370 CSP na takúto situáciu nedopadá, nepamätá.

Otázka č.13 odvolanie v dedičskom konaní

13. Otázka sa týka odvolania v dedičskom konaní, prišlo 5 otázok k tejto téme, takže môžeme ísť postupne. Ktorý súd prvej inštancie alebo odvolací súd je funkčne príslušný na odmietnutie odvolania podaného proti uzneseniu o dedičstve neoprávnenou osobou podľa § 386 písm. b) CSP, či teda rozhoduje súd prvej inštancie alebo odvolací súd?

- ak sa teda môžem vyjadriť, sme úplne v režime CMP, denne hovoríme o CSP a o to viac, že sa jedná o konanie o dedičstve, kde je osobitná úprava odvolania v každom prípade nosné ustanovenie § 69 CMP voči všetkým, teda aj proti uzneseniu notára, ako súdu prvej inštancie v

konaní o dedičstve, je prípustné odvolanie. A zase ďalšia výnimka, našim odvolacím súdom je okresný súd, pokiaľ nejde o tie 4 meritórne uznesenia v dedičskom konaní podľa § 73 ods. 1 CMP, kde sú teda tie výnimky zakotvené, kedy rozhoduje krajský súd. Takže podľa mňa funkčne príslušný na odmietnutie odvolania by mal byť okresný súd, v prípade, že tu nejde o práve tie štyri situácie, čiže ak nedôjde k zmene, zrušeniu týchto rozhodnutí, ktoré sú uvedené výslovne v § 72 CMP.

- sú s tým nejaké problémy na súde I. inštancie alebo na odvolacích súdoch, alebo je takéto nejednotné rozhodovanie v rámci súdov? Ja si myslím, že s týmto záverom sa dá súhlasiť, je to vlastne aj v § 73 CMP, ak to nie je odvolanie proti uzneseniu podľa 72 ods. 1, je na konanie funkčne príslušný súd 1. inštancie, takže dá sa s tým záverom súhlasiť.

Druhá otázka - kedy je odvolanie účastníka proti uzneseniu o zastavení konania o dedičstve pre nemajetnosť spôsobilé privediť zrušenie uznesenia a vrátenie veci notárovi na ďalšie konanie? Postačí len tvrdenie, že poručiteľ mal napr. vedenú vkladnú knižku v konkrétnej banke, keď notár prostredníctvom žiadnej z bánk existenciu vkladnej knižky nezistil? Alebo je potrebné pripojiť aj relevantný listinný dôkaz? Alebo na základe tvrdení v odvolaní súd 1. inštancie ako odvolací súd zopakuje alebo doplní dokazovanie pre zistenie skutočného stavu? Čo v prípade, ak odvolateľ tvrdí existenciu a ostatní dediči sú pasívni, prípadne tvrdia, že nemá vkladnú knižku?

- ak sa môžem vyjadriť k tejto veci, najprv som sa teda zamyslela nad tým, či je vôbec reálna takáto situácia, teda poviem, že sme v režime CMP postavenom úplne na iných zásadách, ako sa od rána bavíme. Keďže ozaj súd a notár v konaní o dedičstve sú tým vyšetrovateľom a je na nich uznať preukázanie materiálnej pravdy. A zistenie je teda skutočné a nie skutkového stavu veci, čiže pasivita dedičov sa netrestá, pretože ozaj vyšetrujeme a pokiaľ sa jedná vyslovene o dôkaz vo vzťahu k banke, možno viete, možno neviete, keď vám chodia hotové výpisy od notárov, tak tam vidíte vlastne výsledky z lustrácie v elektronickom systéme bánk. Takže bez ohľadu na to, či nejakú informáciu notár má v konaní o dedičstve od dediča, resp. osoby, ktorá je vypočítaná v rámci zápisnice o predbežnom šetrení, detto osoba, ktorá je uvedená v oznámení o úmrtí, aspoň prax by taká mala byť, že notár vykoná všetky lustrácie aj vo vzťahu k banke. Výsledkom lustrácie je zistenie, či má poručiteľ nejaký účet, pozor, podotýkam účet a tu narážame na nejednotnosť výkladu bankovej služby alebo nejakého bankového produktu. Čo je vkladná knižka? A tam je asi ten praktický problém, kedy bez toho, aby notár mal ozaj konkrétnu informáciu, že je vkladná knižka v tej a tej banke, tak banka na lustrácie odpoveď na vkladnú knižku nedá. Notárovi príde odpoveď, či je alebo nie je účet a ak je pozitívna, tzn. tých 23-24 bánk, najmä mu príde odpoveď, že je tam napr. účet v Poštovej banke. Poštová banka oznámi: „áno, zostatok ku dňu žiadosti je taký, ale pozor, je tam aj iný bankový produkt“, ale ak by nebola pozitívna lustrácia, že je tam účet, tak iniciatívne mi to banka neoznámi. V takomto prípade, ak to neviem od banky, neviem to od osoby, s ktorou spisujem zápisnicu o predbežnom šetrení, tak tu je tá situácia predostretá, ale najprv som si musela navodiť, či to je reálne. Tzn. sú 2 sestry, jedna žila s mamou a na predbežné šetrenie je pozvaná druhá a tá teda o tej vkladnej knižke nevie, pričom druhá vie. V takom prípade si viem predstaviť citát, že sa zastaví konanie a je podané odvolanie, hoci z mojej praxe sa to dozvedia až po právoplatnosti a v takom prípade už neostáva nič iné ako dodatočné konanie a podať návrh na začatie dodatočného konania, čo sa teda stáva častejšie. Ale keď sa vrátim k tomuto simulovanému, možno reálnemu prípadu, tak podľa mňa samotné tvrdenie, ako predpoklad, že je tu vkladná knižka, pre mňa, ako pre vyšetrojúceho notára, lebo ja patríam k tým notárom, ktorí šetria, by bolo postačujúce. A teda informáciou na to,

aby došlo k zrušeniu tohto zastavujúceho uznesenia a aby teda bola vec vrátená a notár šetрил. A už následne nič nevyklučuje, aby bolo zase vydané uznesenie o vydaní nepatrného majetku a zastavení konania, podľa zostatku na účte alebo prejednaní veci. Nevieť teda, či by so mnou súhlasili ostatní kolegovia, notári ako sudcovia súdu prvej inšancie alebo teda vy ako naši odvolací sudcovia.

- takže vlastne stačí, ak účastník uvedie, že mama mala nejakú vkladnú knižku, nevie v akej banke a vy to viete ako notári v rámci lustrácie zistiť?

- ak by neuviedla v akej banke, musela by som lustrovať všetky banky osobitne, lebo bohužiaľ technicky je to tak. Viete dobre, že bol isté obdobie problém s tým, určite ste sa s tým stretli, aj sudcovia, keď ešte nebol elektronický systém a banky tak boli spoplatňované. Oni stále sú spoplatňované, len my im dobropisujeme a samozrejme nepriznávame aj tie odmeny. V takom prípade by to samozrejme neskutočne predlžovalo to konanie, aby sme tých 23 bánk dotazovali, ale ak tu je indícia a naozaj tu je na to dôvod, tak asi by sme to robili, keď nič iné.

- ak som dobre pochopila, postačí len také tvrdenie, že je tam vkladná knižka, neviem síce kde, ale skúste to teda zistiť, to by teda stačilo?

- to je otázka na súd, ja nebudem o odvolaní rozhodovať, my lustrujeme. Musel by teda súd zrušiť a vrátiť, takže je to otázka na okresný súd ako by vyhodnotil to odvolanie.

- v rámci toho šetrenia majetku, keď sa notár pýta tých bánk, tak sa pýtate na všetky produkty?

- no to je dobrá otázka alebo možno podnet, lebo je to technicky tak nastavené, že keď je nastavená indikatívna informácia z nášho registra exekúcií, tiež tam nemám informáciu kto je veriteľ, mám tam len „exe“. To je tiež problém, tzn. musím urobiť ďalší krok, aby som šetрила kto je veriteľom v tejto veci, tu je systém nastavený tak, že mi umožní prístup len k účtom, je to možno technická vec. V elektronickej forme samozrejme áno, lebo tak by to bolo 23 fyzických žiadaniek a 23 uznesení, ktorými sa zase nepriznali tie podklady, ale hovorím, možno je to len otázka technická, aby sa zmluva medzi komorou a asociáciou bánk rozšírila aj na niečo také. Takisto ten praktický problém by vyriešilo alebo ja ho vidím len tam, že ak nemám možnosť v prvom konaní, teda v prvom kroku, lebo sú to odstupňované kroky šetrenia, teda ako zostatková možnosť zistiť ostáva len ten druhý krok, tzn. oslovovať banky. Samozrejme, je vhodnejšie, aby som vedela, či to už vie súd, stačila by len veta: „aha, ja viem, že mama mala vkladnú knižku, lebo tam chodila každý mesiac zo svojho dôchodku vkladať 20 EUR“. Pre vás to bude postačujúce na zrušenie a na vrátenie. Je to otázka na súd, ja viem teda šetriť ako mi povie súd.

- keďže máme v CMP vyšetrovaciu zásadu, ja sa skôr prikláňam k záveru, že by to tvrdenie malo stačiť a potom v zásade súd sám bude vykonávať dôkazy, či to tvrdenie je alebo nie je pravdivé.

- ak tvrdí, tak nemám dôvod šetriť, áno len účty.

- dobre, je tu ďalšia otázka, týka sa uznesenia o zastavení konania o dedičstve podľa § 188 ods. 1 CMP, má sa doručiť podľa § 188 ods. 3 známym dedičom. Kto sa považuje za známeho dediča? Sú to len osoby z dostupných evidencií registra obyvateľstva občanov alebo má súd šetriť viac?

- dúfam, že sa teda všetci zhodneme na tom, že odkedy úprava CMP ukladá doručovať zastavujúce uznesenie, tak mnohým to teda na začiatku skomplikovalo trošku situáciu, keď ozaj sa jedná o zastavujúceho uznesenia, bolo plno dedičov na neznámom mieste a pod. Takže

myslím, že už sú komentáre k tomu jasné. Aj úprava je vyslovene taká, že u dediča známeho alebo ktorého adresa je známa, nejaké širšie šetrenia, ja neviem, na väznice a Sociálnej poisťovne a pod., v tomto prípade asi nie sú namieste. Takže ja to vyhodnocujem tak, že by to malo byť postačujúce, tak to aj robíme a zatiaľ s tým problém nebol.

- s týmto postupom súvisí a aj korešponduje dôvodová správa, ktorá k § 188 CMP hovorí, že toto uznesenie sa bude doručovať osobám známym podľa výsledku predbežného šetrenia a pri zisťovaní ich adresy vykoná notár iba základné šetrenia. Dlhšie a náročnejšie úkony, ktoré by inak vykonával odpadávajú, takže naozaj to bol asi aj ten cieľ.

4. otázka - je krajský súd príslušný na rozhodovanie o odvolaní proti uzneseniu podľa § 72 ods. 3 CMP? Nám to vychádza na krajský súd dosť jednoznačne, neviem, či možno tá otázka bola mienená iným smerom, ale zatiaľ teda jednoznačne krajský súd.

- ide o odvolanie, o odvolaniach rozhoduje krajský súd. O odvolaniach rozhoduje v tomto špecifickom prípade okresný súd, ale tu je vyslovene „expressis verbis“ povedané, že už ten súd prvej inštancie rozhodol, čiže to je predmetom odvolacieho prieskumu.

- a posledná otázka, s akou právnou situáciou v uvedenom § 72 ods. 1 CMP, teda ak okresný súd uznesenie notára na základe podaného odvolania nezmení alebo nezruší, a má predložiť na rozhodnutie krajskému súdu, ráta CMP? Postačí, ak vyhodnotí, že odvolanie nie je dôvodné a akou formou, akým procesným úkonom, uznesením, prípisom...?

- mám pocit, že toto sme preberali v Žiline s Dr. Čirčom, Dr. Urban, ak sa mýlim, oprav ma, ale nie som si istá, niekde táto otázka už bola zodpovedaná alebo to bolo v Starej Lesnej, tam sme sa zhodli v podstate na tomto fóre na tom, že nemôžeme predpisovať súdu, aby predkladal, teda aby nejakým uznesením zdôvodňoval, prečo nemieni vyhovieť. To by sme išli nad zákon a viacmenej sa zhodli v tom, že v predkladacej správe uvedie, že tomu odvolaniu nemieni vyhovieť. Asi takýto bol záver, čiže dôvody prečo nemieni vyhovieť sme považovali už trošku nad rámec zákona.

Dodatočné otázky

Dr. Gešková - my sme síce vyčerpali otázky z materiálu, ktorý bol pripravený, ale ešte by možno bolo dobré využiť príležitosť, že sme tu takto pokope a ak máte otázky alebo nejakú tému, ktorú chcete rozdiskutovať v rámci dnešného podujatia, tak nech sa páči, máte príležitosť sa ešte opýtať.

- niekedy v poslednej dobe sme sa niekde dotkli tejto otázky z pozície dovolacieho súdu a my uvažujeme tým smerom, že zákonne s tým niečo musíme spraviť, uvidíme čo to bude a zdá sa, akoby pre tento prípad tu bol priestor aspoň na úvahu, či by sme nemali pre účely odvolacieho a dovolacie konania dotvoriť CSP z pozície, čo by sme spravili, keby sme boli zákonodarcovia, ak sledujeme efektivitu a vôbec spravodlivý proces, tzn. to riešenie by sa mohlo ponúknuť ako také, že v prípade pokiaľ sa podá odvolanie alebo dovolanie, nastupuje povinnosť súdu prvej inštancie vyhotoviť písomný prepis zvukovej nahrávky.

- ja stále hovorím, že keď sa to dá na trestnom a tam to prepisujú. Otázka nahrávania má aj ten druhý rozmer, keď sa sťažovali strany, že sudca niečo prediskutuje a v zápise, v tej zápisnici, keď sa to nenahrávalo, je zachytených 5 viet. Strany potom namietali obsah zápisnice,

spochybňovali to v rámci opravných prostriedkov a pod. Malo by to ísť všetko elektronickou formou, už od začiatku.

- ak dovoľíte, ja sa toho dotknem v tomto smere, že nechápem postup okresných a krajských súdov, pokiaľ vykonávajú dokazovanie na pojednávaní, že sami pre seba si nerobia zápisnicu, pretože neviem si predstaviť ako potom píšú rozsudok, kde majú zakomponovať hodnotenie toho dokazovania. Teraz sa nám ukazuje, že na odvolacom súde sa bude viac dokazovať. To si neviem dosť dobre predstaviť. Prečo tu zápisnicu nerobia hlavne pre seba? Ja som sa už v Žiline vyjadrila, že pokiaľ mne príde vec, kde bude len cédečko, tak ja ten spis vrátim, aby spravili prepis všetkého z tých záznamov, pretože ja nie som ochotná to počúvať, pretože budem to počúvať ja a potom druhý a tretí člen senátu, a to nemá žiaden význam z pohľadu efektívnosti. Nevidím dôvod prečo sa tie zápisnice v takýchto veciach nerobia. Hoci zákon nám nehovorí, že sa nesmú vykonávať, viem si to predstaviť v jednoduchých veciach, kde sa v podstate ani nič nedej. Ale tam, kde sa vykonávajú dôkazy, neviem pochopiť sudcu, ktorý nevykoná zápisnicu.

- malo by to byť.

- ja len k tomu krátku poznámku, že ja sa stotožňujem s predrečníkmi. Myslím si, že tu je priestor pre dovolací súd jednoducho vyvolať objektívny tlak, pretože tu je objektívna spoločenská objednávka na jednoznačné zrýchlenie procesov. Ale zrýchlenie neznamená zníženie kvality procesov, čiže to u takejto nahrávky jednoducho nepomáha ku kvalite rozhodovania. Ja si neviem predstaviť ani ako advokátovi, aby som jednoducho vôbec pripravoval kvalitné odvolanie, ak nie sú zápisnice. Ja vôbec neviem, čo môžem čakať, čo čítať, ako chápe vyjadrenie odvolací súd. My samozrejme vždy potom robíme revíziu kontrolu zápisnice, najmä ak ide o dôležitého svedka, či ten prepis je. My robíme tú prácu, v úvodzovkách, aj pre kvalitu súdu a súdneho rozhodnutia. My informujeme súd, že sa tam ten prepis spravil, či tam to slovo bolo povedané inak, alebo zapisovateľka to inak zachytila, ale bez napísanej zápisnice si neviem predstaviť rozhodovať na odvolacom súde. Čiže ja súhlasím s Dr. Čirčom, že sa treba dať do pozície zákonodarcu. Ak sa potom vyvolá aj verejná diskusia, tak si môžeme ako profesijné organizácie pomôcť. Ministerstvo spravodlivosti bude mať ťažšiu možnosť vysvetliť, prečo ten prepis nie je. Čiže cieľom nie je pridať prácu okresným súdom, ale vyvolať tlak, aby si to jednoducho technicky zabezpečili súdy.

- keď môžem dodať iba toľko, myslím si, že problém je často ešte aj v tom, že tie nahrávky nie sú kvalitné. Neviem či ste mali možnosť počuť nejaké nahrávky, kde ani neviete presne, čo kto povedal. Takže potom je problém aj s vykonávaním prepisu toho záznamu. Keď nerozumiete vy, tak nebude ani ten kto bude vykonávať ten prepis. Možnosti riešenia sú vlastne dva. Jedna možnosť je tá, že sa budú robiť reálne prepisy tých nahrávok pojednávaní, ktoré tam sú. Druhá možnosť je, že sa budú vykonávať zápisnice tak ako doteraz, podľa starej úpravy s tým, že sa budú vykonávať aj záznamy a ak bude strana chcieť, tak bude môcť namietať voči zneniu zápisnice a poukazovať na to, že tu je nejaká nahrávka. Ja by som sa skôr prikláňal k tej verzii, že bude zápisnica a voči nej je možné podávať námietky.

- chcem len poopraviť, že nielen podľa starej úpravy, ako iste viete, konania pred notárom, či už v konaní o dedičstve alebo úschove, sú vylúčené zvukové záznamy, takže my ich vyhotovujeme stále, tie zápisnice a neviem si teda dosť dobre predstaviť, ako by som inak to uznesenie urobila. Nielen podľa starej úpravy, ale ide to aj ďalej.

- áno, je to objektívne.

- je takáto situácia, že sa advokát správal neprimerane, ešte keď tam nebola ani zapisovateľka, lebo sudca diktoval do diktafónu, tak to bolo vyslovene slovom proti slovu. My sme aspoň mali zapisovateľky ako reálne živé osoby, ktoré vždy svedčili v prospech sudcu. To je jeden mechanizmus, ale to zľahčujem. Presne ste to vystihli. My sme hovorili, že to má súčasne aj určitú výchovnú a tlmiaču funkciu v tom, že aj advokát, ale aj ten sudca, si dali trošku pozor na tie možno niekedy expresívne vyjadrenia alebo nevhodné správanie keď vedeli, že sa to nahráva. Proste ja si myslím, že toto malo veľmi kladnú stránku, ktorá stále pretrváva, ale toto treba zosúladiť, treba nájsť ten správny pomer podľa mňa.

JUDr. Gešková: takže ak nie sú žiadne ďalšie otázky ja by som chcela ukončiť dnešné podujatie. Ďakujem, že ste si našli čas, že ste prišli a vďaka aj plénu aj našim milým hosťom a teším sa na stretnutie na ďalšom podobnom podujatí, takže dovidenia, šťastnú cestu domov.

Príloha: Podklady na diskusné fórum k C.s.p., C.m.p. IV, 19. 11. 2018

Konanie v 1. inštancii

1. Procesná neprípustnosť niektorých žalôb

- ako postupovať, ak je žaloba neprípustná podľa § 137 písm. d.), t.j. zo žiadneho osobitného predpisu nevyplýva možnosť domáhať sa (žalovať) určenie neplatnosti právnej skutočnosti, t.j. aj právneho úkonu

Otázka: Obmedzil Civilný sporový poriadok jeden z nárokov podielového spoluvlastníka nehnuteľnosti v prípade porušenia jeho predkupného práva? Predstavuje ustanovenie § 40a Občianskeho zákonníka „osobitný predpis“, ktorý pripúšťa podanie žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu, ktorým bolo porušené predkupné právo podielového spoluvlastníka nehnuteľnosti?

Z popisu otázky:

Ustanovenie § 40a Občianskeho zákonníka ako „osobitný predpis., v zmysle § 137 písm. d) C. s. p.

Žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu (prevodnej zmluvy) z dôvodu porušenia predkupného práva podielového spoluvlastníka nehnuteľnosti je žalobou o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) C. s. p., ktorá je prípustná len v prípade, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

Žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu, ktorým bolo porušené predkupné právo podielového spoluvlastníka nehnuteľnosti je súdnou praxou doteraz akceptovaná ako jeden z nárokov oprávneného z porušenia predkupného práva.

Navrhované riešenie:

Ustanovenie § 40a Občianskeho zákonníka pre nastúpenie účinkov neplatnosti právneho úkonu z dôvodu porušenia ustanovenia § 140 Občianskeho zákonníka vyžaduje „dovolenie sa neplatnosti právneho úkonu“ (do účinného dovolania sa neplatnosti je právny úkon len relatívne neplatný, t.j. považuje sa za platný); za dovolanie sa neplatnosti právneho úkonu možno považovať aj žalobu v civilnom sporovom konaní; ustanovenie § 40a Občianskeho zákonníka tak možno považovať za „osobitný predpis., v zmysle § 137 písm. d) C. s. p.

Obdobne možno postupovať v prípade prípustnosti žalôb o určenie neplatnosti ďalších právnych úkonov podľa ustanovení uvedených v § 40a Občianskeho zákonníka.

- iné prípady žalôb o určenie právnej skutočnosti, napr. žaloba o neplatnosť záložnej zmluvy. Treba žalovať, že záložné právo neexistuje, nevzniklo, nebolo platne zriadené?, Ďalej napr. neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky. Treba žalovať, že osoba XY (pôvodný veriteľ) je vlastníkom (veriteľom) pohľadávky? Inak?

2. Doručovanie do dátovej schránky vs. doručovanie doručujúcim orgánom vo vzťahu k splneniu jednej z podmienok na rozhodnutie sporu kontumačným rozsudkom podľa § 273 písm. c) C. s. p.)

Otázky:

A/ Je možné považovať za účinné doručenie písomnosti strane (uznesenia podľa § 273 písm. a/ C. s. p.), resp. jej zástupcovi zo strany súdu prostredníctvom doručovacieho orgánu (poštou alebo súdnym doručovateľom) napriek tomu, že boli splnené podmienky zákona č. 305/2013 Z. z. a súd bol povinný doručovať písomnosť elektronicky?

B/ Sú splnené podmienky na rozhodnutie sporu rozsudkom pre zmeškanie žalovaného podľa § 273 C. s. p. v prípade, že súd doručoval uznesenie podľa § 273 písm. a) C. s. p. žalovanému prostredníctvom doručovacieho orgánu (poštou alebo súdnym doručovateľom) napriek tomu, že boli splnené podmienky podľa zákona č. 305/2013 Z. z. na elektronické doručovanie a písomnosť považoval za doručeníu podľa § 111 ods. 3 C. s. p.?

Z popisu otázky:

Doručovanie písomností (vo vzťahu k splneniu jednej z podmienok na rozhodnutie sporu kontumačným rozsudkom v zmysle § 273 písm. c/ C. s. p.)

Jednou z podmienok na rozhodnutie sporu rozsudkom pre zmeškanie žalovaného podľa § 273 písm. c) C. s. p. je doručenie uznesenia o uložení povinnosti žalovanému na vyjadrenie k žalobe žalovanému do vlastných rúk. Ustanovenie nevyklučuje možnosť doručenia uznesenia žalovanému prostredníctvom fikcie doručenia (§ 111 ods. 3 C. s. p.).

Podľa § 106 ods. 1 C. s. p., ak nejde o doručovanie do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu, o doručovanie v osobitných prípadoch podľa § 107 ods. 2 a adresát neuviedol inú adresu na doručovanie, doručuje súd písomnosti a) fyzickej osobe na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky alebo adresu miesta pobytu cudzinca na území Slovenskej republiky podľa druhu pobytu cudzinca, b) právnickej osobe na adresu sídla zapísaného v obchodnom registri alebo inom verejnom registri.

Osobitným predpisom je zákon č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 305/2013 Z. z.“).

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 305/2013 Z. z., **orgán verejnej moci je povinný uplatňovať výkon verejnej moci elektronicky** podľa tohto zákona, pričom túto povinnosť nemá, ak ide o úkony v konaní o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach osôb, a) o ktorých osobitný predpis výslovne ustanovuje, že ich orgán verejnej moci vykonáva výlučne v listinnej podobe, b) ktoré osobitný predpis ukladá alebo umožňuje vykonať ústne, konkludentným prejavom vôle alebo predložením veci, ktorá nemá listinnú podobu alebo elektronicкую podobu, alebo c) ktoré spočívajú vo výkone činnosti, akou je ústne pojednávanie, miestne zisťovanie, výkon kontroly alebo dohľadu na mieste, obhliadka, nazeranie do spisov, predvedenie a iné obdobné úkony, ktoré sa vykonávajú mimo úradnej budovy, v ktorej sídli orgán verejnej moci.

Podľa § 29 ods. 2 zákona č. 305/2013 Z. z., do vlastných rúk sa elektronicky doručujú elektronické dokumenty, ktoré sú podľa tohto zákona z hľadiska právnych účinkov totožné s dokumentom v listinnej podobe, o ktorom osobitné predpisy ustanovujú, že sa doručujú do vlastných rúk.

Podľa § 29 ods. 3 zákona č. 305/2013 Z. z., doručením do vlastných rúk sa na účely elektronickeho doručovania rozumie doručenie, pri ktorom sa vyžaduje potvrdenie doručenia zo strany adresáta alebo osoby, ktorej je podľa osobitných predpisov možné doručovať namiesto adresáta (ďalej len "prijímateľ"), formou elektronickej doručenky odoslanej odosielateľovi.

V zmysle ustanovenia § 106 ods. 1 C. s. p. doručuje súd písomnosť fyzickej osobe alebo právnickej osobe (ak nedoručil na pojednávaní alebo pri inom úkone podľa § 105 ods. 1 C. s. p.) prostredníctvom doručovacieho orgánu (§ 107 ods. 1 a 2 C. s. p.) len v prípade, že (1) nejde o doručovanie do elektronickej schránky, (2) nejde o doručovanie v osobitných prípadoch podľa § 107 ods. 2 C. s. p. a (3) adresát neuviedol inú adresu; v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 305/2013 Z. z., je súd povinný uplatňovať výkon verejnej moci elektronicky podľa tohto zákona (výnimky ustanovuje zákon č. 305/2013 Z. z.); **z uvedeného vyplýva, že ak sú splnené zákonné podmienky je súd povinný doručovať písomnosť v civilnom sporovom konaní prednostne elektronicky.**

Pri doručovaní v civilnom sporovom konaní je preto nevyhnutné postupovať striktne podľa príslušných právnych predpisov z oblasti verejného práva, ktorých nedodržanie má za následok neúčinnosť doručenia, t.j. doručenie nespôsobí procesné následky, ktoré s ním zákon spája (napr. začatie plynutia lehoty na vykonanie úkonu, na podanie odvolania a podobne).

Navrhované riešenie:

Východiskom pre vyriešenie spornej otázky je určenie, či zákon v ustanovení § 106 ods. 1 C. s. p. stanovuje len **možné spôsoby doručovania písomností** alebo súčasne aj **záväzné poradie, v ktorom má súd postupovať pri doručovaní písomností** (v tom zmysle, že len ak nie je možné doručiť písomnosť elektronicky, je možné pristúpiť k doručeniu písomností prostredníctvom doručovacieho orgánu).

Podľa nášho názoru zákon v ustanovení § 106 ods. 1 C. s. p. stanovuje len možné spôsoby doručovania písomností a nie aj záväzné poradie postupu pri doručovaní písomností.

Zákon č. 305/2013 Z. z. je však potrebné považovať v tomto smere za lex specialis k úprave doručovania v Civilnom sporovom poriadku, pretože ukladá povinnosť súdu (ako orgánu verejnej moci) v prípade splnenia podmienok doručovať písomnosť elektronicky, t.j. **nepriamo stanovuje hierarchiu (poradie) doručovania súdnych písomností** tým, že oproti iným spôsobom doručovania písomností uprednostňuje doručovanie elektronicky.

Možno teda uzavrieť, že aj keď priamo v ustanovení § 106 ods. 1 C. s. p. nie je stanovené záväzné poradie postupu súdu pri doručovaní písomností, v spojení so zákonom č. 305/2013 Z. z. je súd **povinný** (ak predtým podľa § 105 ods. 1 C. s. p. nedoručil písomnosť na pojednávaní alebo pri inom úkone) doručiť písomnosť strane prednostne elektronicky a len ak to nie je možné (pre nesplnenie podmienok zákona č. 305/2013 Z. z.) a nejde ani o osobitný prípad doručovania (§ 107 ods. 2 C. s. p.), doručiť písomnosť prostredníctvom doručovacieho orgánu (§ 107 ods. 1 C. s. p.).

Zostáva vyriešiť otázku, či nerešpektovanie prednostnej povinnosti zo strany súdu doručovať písomnosť elektronicky (a teda nesprávne doručovanie prostredníctvom doručovacieho orgánu) spôsobuje neúčinnosť doručenia.

Pre porovnanie s úpravou doručovania v Českej republike v tomto smere ustanovenie § 45 ods. 1 OSŘ upravuje, že „soud doručuje písemnost při jednání nebo jiném soudním úkonu“; podľa § 45 ods. 2 OSŘ, „*nedošlo-li k doručení písemnosti podle odstavce 1, doručí ji soud prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky; není-li možné doručit písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, soud ji doručí na žádost adresáta na jinou adresu nebo na elektronickou adresu*“; podľa § 45 ods. 3 OSŘ, „*není-li možné doručit písemnost podle odstavce 2, předseda senátu nařídí doručit ji prostřednictvím a) doručujícího orgánu, nebo b) účastníka řízení či jeho zástupce*“, t.j. stanovuje nielen možné spôsoby doručovania, ale výslovne aj záväzné poradie postupu súdu pri doručovaní.

Napriek zákonom záväzne stanovenému poradiu spôsobov doručovania súdnych písomností dospela súdna prax v Českej republike k ustálenému záveru, že „*účinky řádného doručení písemnosti soudem nastávají i v případě, kdy je písemnost doručována prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a adresát tuto písemnost převezme, ač správně má být písemnost doručována do datové schránky adresáta*“ (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/2425/2011 zo dňa 27.03.2013) s odôvodnením, že nakoľko písomnosť bola v tomto prípade adresátovi doručená, mal možnosť sa s ňou oboznámiť a zvoliť ďalší procesný postup, bola naplnená materiálna funkcia doručovania, t.j. možnosť oboznámenia sa s obsahom listiny so zdôraznením, že z platnej právnej úpravy výslovne neúčinnosť nesprávneho doručovania prostredníctvom doručovacieho orgánu namiesto správneho doručovania do dátovej schránky (elektronicky) nevyplýva (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/3489/2012 zo dňa 06.11.2013, ktorého právna veta znie: „*I. Ustanovení § 45 OSŘ stanoví nejen možné způsoby doručování, ale také (závažným způsobem) pořadí, v jakém má soud přistoupit k doručování listin; v případě, že je možné adresátu doručovat prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, soud nesmí nařídít doručení prostřednictvím doručujícího orgánu; každému, kdo má zpřístupněnou datovou schránku, soud doručuje rozhodnutí, předvolání a další listiny do datové schránky, aniž by adresát o takové doručení musel žádat nebo soudu sdělovat identifikátor své datové schránky; soud zjišťuje z úřední povinnosti, zda má adresát zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku; ten, kdo má zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku, má právo očekávat, že mu soud bude veškerá rozhodnutí, předvolání a jiné listiny doručovat v elektronické podobě do datové schránky; tímto způsobem se nedoručuje jen tehdy, byly-li listiny doručeny při jednání nebo při jiném úkonu soudu nebo nedošlo-li k řádnému doručení listiny do datové schránky; II. Soudu prvního stupně je proto třeba vytknout, že nerespektoval zákonem stanovené závažné pořadí pro doručování listin vyplývající z ustanovení § 45 OSŘ a § 17 zákona č. 300/2008 Sb.; s názorem dovolatelky, že toto procesní pochybení mohlo mít vliv na účinnost doručení předmětných rozhodnutí, však v projednávané věci nelze souhlasit; předně, z platné právní úpravy neúčinnosť takového doručení nevyplývá; vzhledem k tomu, že dovolatelka sama nezpochybňuje, že předmětná rozhodnutí jí byla (prostřednictvím jejího zástupce) doručena, resp. že si je její zástupce osobně převzal v provozovně provozovatele poštovních služeb, a že tedy měla možnost se s nimi seznámit a zvolit další procesní postup, byla materiální funkce doručení, tj. možnost seznámení se s obsahem listiny v souzené věci naplněna“; názor o nevyhnutnosti materiálneho prístupu pri doručovaní písomností potvrdil aj ústavný súd, ktorý uviedol, že „*při konkrétním doručení je zapotřebí vycházet z materiálního přístupu k doručování; podstatné je, zda se adresát mohl s doručovanou písemností seznámit a byla tak**

zachována jeho práva vážící se ke spravedlivému procesu“ (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II.ÚS/1577/2016 zo dňa 11.07.2017).

Z uvedeného vyplýva, že súdna prax v Českej republike priznáva účinky aj takému (nesprávne) doručeniu, keď namiesto doručovania elektronicky doručoval súd prostredníctvom doručovacieho orgánu (najčastejšie pošty) za predpokladu, že adresátovi bola písomnosť skutočne doručená, mal tak reálnu možnosť sa s jej obsahom oboznámiť a zvoliť svoj ďalší procesný postup (**materiálny prístup k doručovaniu**); s týmto prístupom možno súhlasiť aj v podmienkach právnej úpravy doručovania súdnych písomností v Slovenskej republike.

A/ V prípade riadneho doručenia uznesenia podľa § 273 písm. a) C. s. p. žalovanému (resp. jeho zástupcovi) do vlastných rúk prostredníctvom doručovacieho orgánu (poštou alebo súdnym doručovateľom) napriek tomu, že boli splnené podmienky zákona č. 305/2013 Z. z. a súd bol povinný doručovať písomnosť elektronicky, je možné z materiálneho hľadiska považovať doručenie za účinné a v prípade splnenia ostatných zákonných podmienok rozhodnúť spor rozsudkom pre zmeškanie žalovaného (§ 273 C. s. p.).

B/ Naopak v prípade, že súd doručoval uznesenie podľa § 273 písm. a) C. s. p. žalovanému prostredníctvom doručovacieho orgánu (poštou alebo súdnym doručovateľom) napriek tomu, že boli splnené podmienky podľa zákona č. 305/2013 Z. z. na elektronické doručovanie a písomnosť považoval za doručenú podľa § 111 ods. 3 C. s. p., z dôvodu porušenia povinnosti doručovať žalovanému uznesenie elektronicky a chýbajúcemu materiálnemu predpokladu spočívajúcemu v možnosti žalovaného napriek tomu sa oboznámiť s obsahom uznesenia a zvoliť ďalší procesný postup, treba považovať podmienku podľa § 273 písm. c) C. s. p. za nespĺnenú.

Obdobne možno dospieť k záveru o splnení, resp. nespĺnení podmienok na rozhodnutie sporu rozsudkom pre zmeškanie žalobcu (§ 278 C. s. p.) v prípade doručovania predvolania na pojednávanie prostredníctvom doručovacieho orgánu namiesto elektronicky v závislosti od toho, či predvolanie bolo žalobcovi (resp. jeho zástupcovi) riadne (skutočne) doručené alebo ho súd (len) považoval za doručené podľa § 112 C. s. p.

3. Odročovanie pojednávania

- ako postupovať v jednotlivých prípadoch

- situácia 1:

Na deň x je nariadené pojednávanie. Predvolanie riadne doručené zástupcom oboch strán, cca mesiac pred konaním pojednávania. Deň pred pojednávaním, o 15.hod zašle právny zástupca žalobcu súdu Návrh na odročenie pojednávania z dôvodu, že klientka mu odvolala plnú moc a že si zvolila iného zástupcu (nová plná moc však nie je súdu doručená). Súd sa o tejto skutočnosti dozvie až v deň pojednávania, cca 30 min pred pojednávaním.

- situácia 2:

Strana žiada odročenie pojednávania z dôvodu, že jej vypovedal plnú moc advokát napr. 1 deň pred pojednávaním. Čo v prípade, že takto dôjde k vypovedaniu plnej moci niekoľko-krát po sebe, vždy iným advokátom?

- situácia 3:

Na deň x je nariadené pojednávanie. Predvolanie riadne doručené zástupcovi žalobcu a nezastúpenému žalovanému cca 1,5 mesiaca pred konaním pojednávania. Ide o spor o zaplatenie 500,- eur podľa faktúry o dodávke prác. Týždeň po doručení predvolania, t.j. cca 5 týždňov pred konaním pojednávania doručil žalovaný Návrh na odročenie pojednávania s odôvodnením, že v čase od do...., t.j. v čase konania pojednávania bude štatutárny orgán družstva poverený organizáciou tohto prípadu na kúpeľnej liečbe. Z OR SR vyplýva, že družstvo

má ďalších 4 členov štatutárneho orgánu. V konaní nebol navrhnutý výsluch štatutárneho orgánu, ktorý ide na kúpeľnú liečbu. Návrh na odročenie pojednávania bol obratom doručený zástupcovi žalobcu, ktorý sa nevyjadril.

- analýza ďalších situácií navrhnutých plénom

4. Predbežný právny názor súdu

- ako má súd uviesť svoj predbežný právny názor
 - minimum nevyhnutných informácií pre strany (všeobecne? konkrétne?)
 - ciele predbežného právneho názoru
 - zmena predbežného právneho názoru – informovať strany o ňom?

5. Koncentrácia a eventuálne tvrdenia

- pripustí súd také tvrdenia, ktoré strana predloží až neskôr (po koncentracii, t.j. replike a duplike), ak ich strana predkladá neskôr preto, lebo zistila z predbežného právneho posúdenia, že jej doterajšia argumentácia neobstojí, resp. že súd sa k nej neprikláňa?

6. Súhlas strany o rozhodnutí v jej neprítomnosti

- je prípustné ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní len z dôvodu hospodárnosti, s tým, že strana súhlasí s tým, aby súd rozhodlo v jej neprítomnosti, pretože strana má za to, že všetko relevantné je už napísané v jej písomných podaniach – je prípustný kontumačný rozsudok?; nová úprava v C. s. p. neobsahuje normu, ktorá bola obsiahnutá v § 101 ods. 2 OSP

7. Prerušenie konania

Otázka: V praxi sa stáva, že strany sporu opakovane navrhnu prerušenie konania, t. j. súd rozhodne o prerušení, pred uplynutím lehoty 6 mesiacov podajú návrh na pokračovanie v konaní a následne opätovne navrhnu prerušenie konania. Je súd povinný bez ďalšieho konanie opätovne prerušiť alebo môže skúmať okolnosti a skutočnosti, ktoré strany vedú k opakovanému návrhu na prerušenie konania?

Z popisu otázky:

Podľa § 163 ods. 1 C. S. P., ak strany zhodne navrhnu prerušenie konania alebo zhodne navrhnu odročenie pojednávania, súd konanie preruší najmenej na tri mesiace.

Podľa § 163 ods. 2 C. S. P., ak je konanie prerušené, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví.

Podľa Čl. 5 C. S. P., zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prieťahom v konaní.

Podľa Čl. 7 ods. 2 C. S. P., základnou povinnosťou súdu je viesť strany sporu k zmierlivému vyriešeniu sporu.

8. Dokazovanie

8.1. Dokazovanie skutočností dostupných vo verejných registroch

Otázka: Ako ovplyvní postup súdu v civilnom sporovom konaní skutočnosť, že všeobecne známe skutočnosti, ktorými sú od 01.09.2018 aj údaje evidované v informačných systémoch verejnej správy (napr. obchodný register, živnostenský register, kataster nehnuteľností), sa bez dokazovania stávajú súčasťou skutkového stavu veci?

Z popisu otázky:

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 177/2018 Z. z. o niektorých opatreniach na znižovanie administratívnej záťaže využívaním informačných systémov verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (**zákon proti byrokracii**), orgány verejnej moci sú pri svojej úradnej činnosti povinné a oprávnené získavať a používať údaje evidované v informačných systémoch verejnej správy a vyhotovovať si z nich výpisy a tieto údaje a výpisy si v nevyhnutnom rozsahu navzájom bezodplatne poskytovať; takto získané údaje a výpisy, okrem údajov a výpisov z registra trestov, sa považujú za **skutočnosti všeobecne známe**; tieto údaje a výpisy sú použiteľné na právne účely.

Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 177/2018 Z. z. o niektorých opatreniach na znižovanie administratívnej záťaže využívaním informačných systémov verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon proti byrokracii), informačnými systémami verejnej správy na účely tohto zákona sú:

- a) register právnických osôb, podnikateľov a orgánov verejnej moci,
- b) informačný systém katastra nehnuteľností.

V zmysle § 186 ods. 1 C. s. p., skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti (...) sa **nedokazujú**.

Podľa § 185 ods. 2 časť vety pred bodkočiarkou C. s. p., súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou.

Niektoré navrhované dôsledky:

Predmetným zákonom č. 177/2018 Z. z. (v citovaných ustanoveniach účinný od 01.09.2018) nedošlo k priamej novelizácii Civilného sporového poriadku, predmetné ustanovenie však môže mať vplyv na postup súdu v civilnom sporovom konaní najmä pri zisťovaní skutkového stavu veci:

(1) keďže všeobecne známe skutočnosti sa nedokazujú, zrejme sa ohľadne nich oslabuje stranám povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (vplyv na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany), pretože aj v prípade skutkového tvrdenia strany ohľadne (ne)existencie všeobecne známej skutočnosti, nebude toto tvrdenie predmetom dokazovania;

(2) ustanovenie § 185 ods. 2 časť vety pred bodkočiarkou C. s. p. možno považovať za obsolétne vo vzťahu k tým dôkazom vyplývajúcim z verejných registrov a zoznamov, ktoré spĺňajú definíciu informačného systému verejnej správy podľa zákona č. 177/2018 Z. z.;

(3) kým pri skúmaní splnenia procesných podmienok môže súd vykonať dokazovanie bez návrhu (§ 185 ods. 3 C. s. p.), t.j. musí vykonať dokazovanie (aj keď bez návrhu), v zmysle § 186 ods. 1 C. s. p. bude môcť súd bez dokazovania (a zrejme aj bez možnosti námietok strany) napríklad prihliadnuť na nedostatok vecnej legitímácie strán v prípade žaloby o určenie vlastníckeho práva (v prípade rozporu medzi označením strán a zápisom v katastri nehnuteľností), pretože údaje katastra sa (bez dokazovania a bez tvrdenia strán) ako všeobecne známa skutočnosť stanú súčasťou skutkového stavu veci.

Na druhej strane zostáva zachovaná súdnou praxou formulovaná povinnosť súdu v prípade, že pri rozhodovaní mieni vychádzať aj zo všeobecne známej skutočnosti a nebude ju dokazovať, túto skutočnosť pred rozhodnutím oznámiť stranám a umožniť im vyjadriť sa (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/2537/2011 zo dňa 29.07.2013).

8.2. Dokazovanie v sporoch podľa § 137 písm b.) C. S. P. (ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vysporiadania) v prípade pasívnych strán

- ako preukazovať hodnotu nehnuteľnosti, hnutelných vecí a pod, ak strany žiadny dôkaz nenavrhnú

8.3. Predvolanie svedka na výsluch

Otázka: V praxi sa stáva, že strana sporu už v návrhu na výsluch svedka žiada, aby svedka predvolal súd, hoci strana disponuje jeho údajmi, vrátane adresy, telefónneho čísla a pod., a teda má súd postupovať podľa § 197 ods. 2 C. S. P. len na základe všeobecného oznámenia strany, že nevie prítomnosť svedka zabezpečiť alebo môže súd od strany sporu najskôr požadovať, aby osvedčila svoje tvrdenie, že nevie prítomnosť svedka zabezpečiť?

Z popisu otázky:

Podľa § 197 ods. 1 C. S. P., ak strana navrhne výsluch svedka, zabezpečí jeho prítomnosť na pojednávaní; o tejto skutočnosti vopred upovedomí súd a protistranu.

Podľa § 197 ods. 2 C. S. P., ak nemožno postupovať podľa odseku 1, požiadala strana súd o predvolanie svedka. V návrhu na výsluch svedka sa uvedie meno, priezvisko, prípadne dátum narodenia svedka, adresa, z ktorej možno svedka predvolať, a označenie skutočností, ktoré majú byť výsluchom svedka preukázané. Ak nie je adresa svedka strane známa, súd svedka predvolá z adresy evidovanej v registri obyvateľov Slovenskej republiky.

Podľa Dôvodovej správy k § 197 C. S. P., navrhovaná právna úprava mení doterajší koncept zabezpečenia prítomnosti svedka na pojednávaní v súlade s princípom prejednávania, ktorý dôsledne ovláda kontradiktórne sporové konanie a prioritizuje sa zabezpečenie prítomnosti navrhnutého svedka procesnou stranou a len subsidiárne je zakotvený procesný postup podľa § 197 ods. 2 C. S. P..

9. Doručovanie sťažnosti na vyjadrenie protistrane

Otázka: Z §239 C. S. P. a nasl. nevyplýva povinnosť doručovať sťažnosť druhému účastníkovi. Na základe sťažnosti súd prvej inštancie zmenil rozhodnutie o trovách a to tak že druhému účastníkovi priznal náhradu trov v podstatne nižšej sume. Napriek tomu že C. S. P. povinnosť doručovať sťažnosť neukladá, predstavuje jej nedoručenie porušenie práva účastníka na spravodlivý proces? Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o sťažnosti bolo podané dovolanie generálnym prokurátorom.

10. Rozhodovanie o trovách dovolacieho konania po odmietnutí dovolania proti uzneseniu o prerušení konania

Otázka: Podľa § 453 ods.3 C. S. P. v prípade zrušenia rozhodnutia dovolacím súdom rozhoduje aj o trovách dovolacieho konania či už odvolací súd alebo súd prvej inštancie. Ktorý súd rozhoduje o trovách dovolacieho konania v prípade, ak predmetom dovolacieho konania je napr. dovolanie proti uzneseniu o prerušení konania, dovolanie sa odmieta, ale vec sama nie je skončená a v konaní pokračuje súd prvej inštancie. Rozhoduje o trovách dovolacieho konania dovolací súd alebo súd prvej inštancie podľa zásady úspechu s ohľadom na výsledok sporu.

11. Vyhlásovanie uznesení podľa CMP, ktoré sú rozhodnutím vo veci samej.

Otázka: Je súd povinný uznesenie vo veci samej v konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku vždy vyhlásiť verejne?

Z popisu otázky:

Podľa § 39 ods. 1 C.m.p., rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej.

Podľa § 39 ods. 2 C.m.p., tento zákon ustanovuje, kedy súd rozhoduje vo veci samej uznesením.

Vo viacerých prípadoch konaní podľa Civilného mimosporového poriadku rozhoduje súd vo veci samej formou uznesenia (napríklad podľa § 120 ods. 1 C.m.p., § 133 C.m.p., § 163 C.m.p., § 274 ods. 1 C.m.p., § 286 ods. 2 C.m.p., § 297 ods. 1 C.m.p., § 303 ods. 1 C.m.p., § 308 C.m.p., § 315 C.m.p., § 344 ods. 1 C.m.p., § 351 ods. 1 C.m.p.).

Podľa § 2 ods. 1 C.m.p., na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 234 ods. 2 C. s. p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 235 ods. 1 C. s. p., uznesenie sa vyhlási verejne, ak bolo vydané na pojednávaní alebo pri inom úkone súdu.

Podľa § 219 ods. 1 C. s. p., rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky.

Navrhované riešenie:

Podľa článku 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, rozsudky sa vyhlasujú v mene Slovenskej republiky a vždy verejne.

V prípade, že súd nerozhoduje v Civilnom mimosporovom konaní uznesením vo veci samej na pojednávaní bezprostredne po skončení dokazovania, nie je povinný uznesenie vo veci samej verejne vyhlásiť. Primeraná aplikácia ustanovenia § 219 ods. 1 C. s. p. (§ 234 ods. 2 C. s. p.) neprichádza do úvahy. Ustanovenie § 235 ods. 1 C. s. p. dopadá primárne na uznesenia procesnej povahy vydávané v priebehu civilného sporového konania a nie na uznesenia vo veci samej podľa Civilného sporového poriadku.